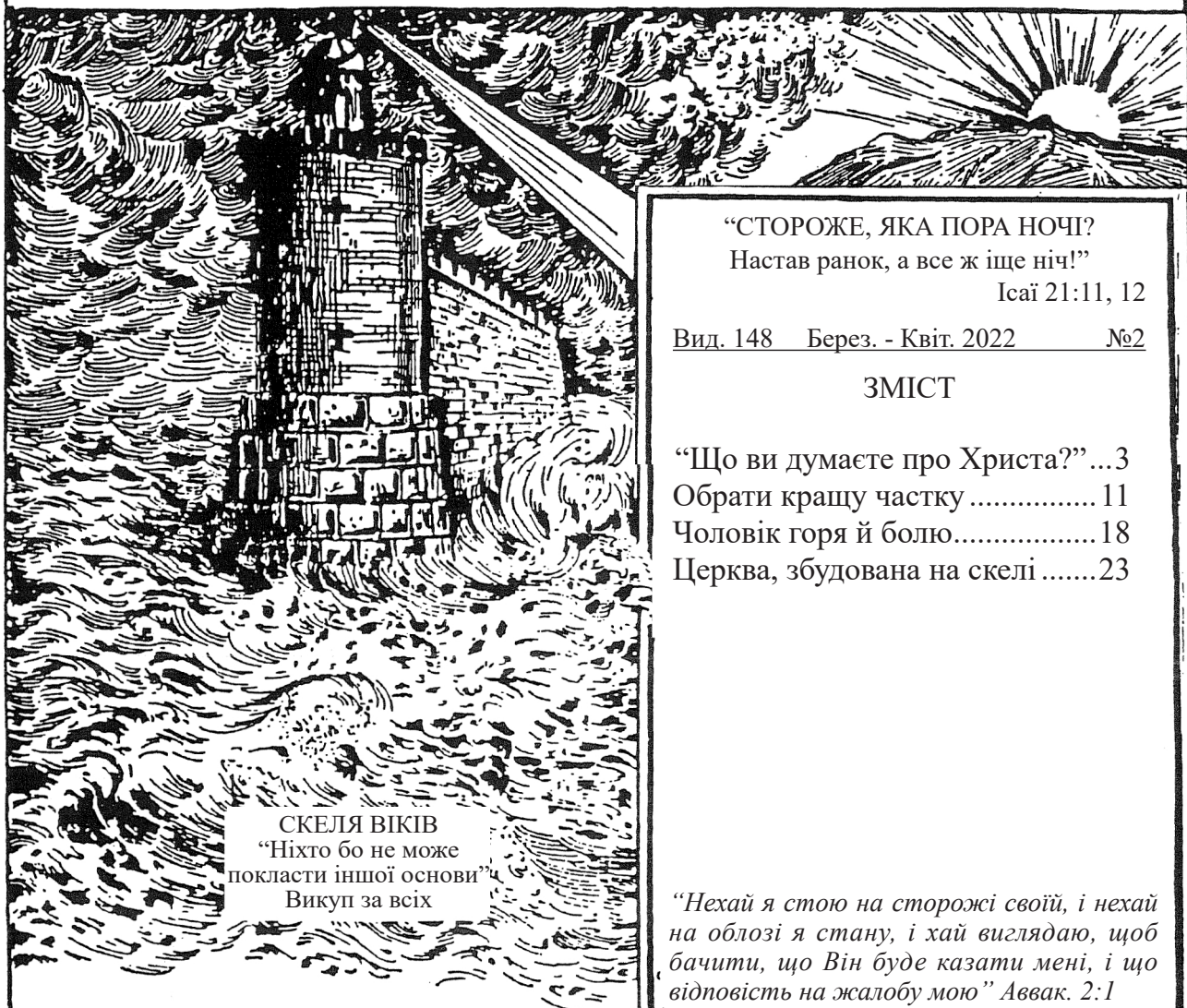

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 148 Берез. - Квіт. 2022 №2

ЗМІСТ

“Що ви думаєте про Христа?” ...3
Обрати кращу частку 11
Чоловік горя й болю..... 18
Церква, збудована на скелі 23

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

“ЩО ВИ ДУМАЄТЕ ПРО ХРИСТА?”

*“Отож бо, для вас, хто вірує,
Він коштуєність”
(1 Петра 2: 7)*

Багатьом хотілося б змусити нас думати, що немає жодної різниці, у що ми віримо в справі нашого Господа Ісуса Христа або інших предметів; що важливим є запитання: “Як ми живемо?” Ми нікому не поступаємося в сприйнятті нами важливості, яку слід надавати святому життю, але ми цілком згодні з нашим текстом і всім Писанням, коли стверджуємо, що речі, у які людина вірить, мають багато спільного з її поведінкою в житті й, на додаток, з її прийняттям Небесним Отцем.

ВІРА І ДІЛА

Питання про віру і діла, що важливіше, детально обговорюється в Писанні, і вірі цілком слушно відводиться першочергове місце. Апостол Павло абсолютно виразно говорить, що людина виправдовується вірою, а не ділами, що якби суд Всемогутнього був на основі діл, то ніхто з нас не зміг би виправдатися, бо ніхто з нас не міг би робити досконалих діл. “Нема праведного ані одного”, “бо всі згрішили і позбавлені Божої слави”. Гріхопадіння принесло недосконалість кожному члену Адамового роду – вплинуло на кожного розумово, морально і фізично – і, як знову стверджує апостол, ми не можемо робити те, що хотіли б. Тож якби Бог відзначав наші беззаконня – судив нас за нашими ділами, – ніхто не зміг би витримати суд, випробування, а всі були б засуджені знову, на Другу Смерть.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ЗАДОВОЛЕНА

Святе Письмо висуває пропозицію, що наш Господь Ісус заплатив за Адама і його рід те, що вимагала справедливість, і в цей час всі, хто приймає Його, стають Його учнями. Їхній суд буде не на основі їхніх діл, а на основі віри, серця, добрих намірів. Про цей клас апостол каже: “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа” (Рим. 5: 1). Цей мир з Богом, це усвідомлення прощення гріхів і прийняття Ним не може прийти до нас у результаті добрих діл, але приходить до віруючого через віру в Досконалого, Який помер за нас, “щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних”.

Багато хто вважає, що апостол Яків суперечить цьому висловлюванню апостола Павла, але це не так. Він каже: “Покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх” (Як. 2: 18). Він не каже, що я покажу тобі мої діла без моєї віри й що я виправданий без віри. Він хотів би прищепити думку, що якщо слідом за вірою, яка є важливою річчю, основою нашого виправдання перед Богом, не йдуть плоди добрих діл (опір гріху й прагнення до праведності), то це – свідчення, що вона мертва. Так само дерево, яке навесні не випускає листя, бруньки й т. п., дає свідчення, що воно мертво. Думка апостола в тому, що хоча віра – важлива річ, і Господь судить нас по нашій вірі, а не по наших ділах, проте Він сподіватиметься знайти в нас такі діла, на які ми тільки здатні, і, напевно, вирішить, що якщо хтось не має діл праведності,

не має зусиль у напрямку протистояння гріху, то в ньому, напевно, припинилося нове життя, Господній дух.

Уловить думку: ми маємо добрі діла, на які тільки здатні, але при всьому цьому вони недосконалі і ніколи не зможуть зробити нас прийнятними або виправданими в Божих очах. Але ми здатні мати віру в Господа Ісуса і в Його жертву для покриття гріхів, і наші нечисті серця можуть проявляти бажання і прагнути того, що подобається Господу, і повністю відкидати все, що Йому не подобається. І цей новий розум, ця нова воля, безсумнівно, може здійснювати значний контроль над нашими смертними тілами,

РІЗНІ ОСОБЛИВОСТІ ВІРИ В ХРИСТА

За днів апостола питання віри чи невіри в Христа було фундаментальним, з деякого погляду зовсім іншим, ніж воно стоїть сьогодні. Віра в Господа Ісуса містила: (1) те, що він був Месією, давно обіцяним Царем Ізраїлю, який повинен підняти цей народ з пороку і використати його як знаряддя і рупор, щоб донести до всього світу божественний закон, щоб підняти світ людства з гріха, деградації і т. д. до гармонії з Богом і, в кінцевому підсумку, до вічного життя для тих, хто виявиться вірним і слухняним; (2) вона означала віру в те, що ці благословення від Месії були відстрочені з причини відкинення Його Ізраїлем і через божественний намір завершити обрання класу Нареченої, “Царського Священства”, шляхом обрання святих з усіх племен землі; (3) вона означала віру в те, що, коли ця праця обрання Церкви завершиться, Месія прийде знову в силі і великій славі, щоб встановити між людьми давно обіцяне Царство праведності – виконати благословення великого “Завіту, скріпленого клятвою”; (4) вона означала прийняття Ісуса всіма, які будуть Його послідовниками в теперішньому віці і шляхом посвячення віддадуть своє життя в спільну жертву з Ним у надії бути співспадкоємцями з Ним у Царстві; (5) вона означала ще більше оцінювання того, чому наш Господь Ісус помер і чому було необхідно, щоб Він помер і заплатив покарання за гріхи всього світу, перш ніж благословити Церкву або світ.

У кожній з цих пропозицій були свої противники. Юдеї та погани відкидали думку, що Ісус був царем, що Він колись піднесе Ізраїль

і використає цей народ як інструмент благословення інших народів. Юдеї і погани також відкидали думку, що віра в Його кров необхідна для прийняття Богом, що людство за своєю природою – грішники, відлучені, приходьки, чужі і вороги через злі вчинки. Вони могли якоюсь мірою застосовувати такі думки до найбільш деградованих, але що стосувалося філософів і вищих класів, включаючи книжників і фарисеїв, то думка про власну негідність перед Богом була їм огидною. Хіба вони не вчителі простого народу, а значить, кращі від натовпу? І що може бути більш благословенним для простих людей, ніж підняття їх до рівня інтелекту, гідності тощо цих учителів? Апостол висловлює цю думку, коли каже: “Христос... для юдеїв згіршення, а для греків безумство” (1 Кор. 1: 23).

САМОВДОВОЛЕНЕ ЛИЦЕМІРСТВО

Юдеї, перебуваючи під опікою Угоди Закону протягом століть, мали більш чіткі уявлення про гріх і божественну справедливість, ніж решта світу і навіть грецькі філософи. Вони визнавали гріх, особливо в тому його безсоромному вигляді, який проявлялося серед митників і грішників. Але самі вони показували святість перед Богом, говорили довгі молитви, щоб їх чули люди, подавали милостиню привселюдно, на очах у всіх, і взагалі пишалися своїм зовнішнім виглядом щедрості, праведності і побожності. Вони мали вигляд благочестя, але не його силу. У них були зовнішні діла, але не внутрішня віра і послух принципу.

Наш Господь пояснив це, кажучи, що вони чистили зовнішність кухля, тоді як зсередини він був нечистий. Він дав ясно зрозуміти, що в очах Бога суд буде зворотним – що бідний митник, який у серці розкався, хоча зовні був менш шанобливий і святий, був ближче до Господа, ніж той, хто зовні був святий, але всередині був повний пихи й не визнавав своїх недоліків. Не дивно, що коли служіння нашого Господа й апостолів під дією сили святого Духа в П’ятидесятницю і після неї зібрало з юдейського народу всіх справді ізраїльтян, в яких не було лукавства, залишок спіткнувся об Христа і Його вчення, які докоряли йому, оскільки він не був досить покірний, щоб вислухати й прийняти їхні закиди. Юдеї спіткнулися, відпали від божественної милості й потрапили в немилість

з відповідними покараннями. Вони спіткнулися об цей камінь спотикання – Христа, Спасителя від гріха.

МИРСЬКА МУДРІСТЬ – САМООБМАН

Ми також можемо бачити, яким чином наш Господь Ісус був зі Своїм посланням про прощення “для греків безумством”. Греки були філософами, які під проводом Платона, Сократа та інших створили певні теорії щодо людини, дуже близькі до теорії “еволюції” нашого часу. Вони, схоже, дотримувалися природного розвитку людини й по-філософськи дивилися в майбутнє, вважаючи, що інтелект людини і її перевага над нижчими тваринами певною мірою виправдовують і навіть гарантують, що вона не може померти. А коли, імовірно, настала смерть, людина насправді є більш живою, ніж будь-коли досі, – перейшла в духовний світ, де в неї так само будуть можливості для поступу, для еволюції відповідно до її послуху принципам праведності. Ці філософи чули історію про гріхопадіння людини й вирок Бога на неї як грішника, чули, що з цієї причини смерть панує у світі, що єдиною надією для людини є воскресіння з мертвих, а [2HG041] єдина надія на воскресіння полягає у відкупленні, вчиненому Ісусом; що саме для цього Він залишив славу і почесні духовного стану з Отцем, став людиною, щоб заплатити покарання, яке Справедливість винесла людству, і помер, Праведний за неправедних. І ми можемо бачити, що ця проста історія, де все ґрунтується на Ісусі і яка розірвала їхні філософії на шматки, була важкою для прийняття по-світськи мудрими греками.

Розклавши ці факти перед своїми читачами, апостол стверджує словами нашого тексту, що хоча відомо, що релігійний клас (юдеї) відкинув нашого Господа, що філософський клас зневажив Його, проте, для тих, хто увірував, хто побачив в Ісусі виконання божественних пророцтв і обітниць, хто прийшов у своєму серці до близьких відносин з Ним через віру і послух, і хто, увірувавши, покладає надію на дорогоцінні обітниці – “для тих [для ВАС], хто вірує, Він кошовність”. Тільки ВИ знаєте, розумієте і сприймаєте всю цінність цього Месії – маєте цю віру, тому що не довіряєте своїм власним вигадкам, теоріям і філософії,

як це роблять греки й мирські мудреці, ані не довіряєте власній праведності.

БАГАТО ГРЕКІВ ПРОЯВИЛИ ЗАЦІКАВЛЕННЯ

Слід зазначити, що багатьох греків приваблювало в ранню християнську Церкву визнання мудрості деяких учень нашого Господа. Наприклад, Його Нагірна проповідь, Його пояснення Закону і т. д. дуже сподобалися філософському розуму греків. Вони казали: “Ось великий учитель, а ось інтелігентний клас людей, які слідують Його вченням і завдяки ним полишають більш низькі тенденції своєї природи. Ми самі можемо прийняти деякі з цих учень; ми можемо отримати від них користь; ми можемо багато в чому братися з цими християнами. Та вони заходять надто далеко, стверджуючи, що їхній великий Учитель, Ісус, відкупив їх Своєю смертю і зробив угодними Богу. Якби ми тільки могли змусити їх відмовитися від цієї риси їхнього вчення, вони були б дуже цінним придбанням для нас, тому що у вченнях їхнього великого Вождя міститься велика частка філософії, за винятком хіба що того, що Він навчав, що Він віддав Своє життя, щоб спасти їх від покарання за гріх. Заберіть це з Його вчень, заберіть також Його висловлювання, що Він прийде знову і встановить Царство під усіма небесами, і ми, греки, мабуть, зможемо об’єднатися з цими християнами й навіть пишатися ними”.

Отже, те, що почалося за п’ять днів до смерті нашого Господа, коли деякі греки відвідали Ісуса (Ів. 12: 20), продовжувалося далі. Протягом декількох століть відбувалося змішання греків і християн, та ще й настільки, що грецька філософія прищепила численні свої догми до християнських доктрин, тому вже в третьому столітті ми бачимо поширення цих грецьких філософій, і сьогодні можна сказати, що вони переважають у християнській церкві. Сьогодні є небагато християн, які б тією чи іншою мірою не заразилися грецькою філософією, і вони – рідкість. Число тих, хто, як і раніше, дотримується разом з ранньою Церквою вчень Ісуса й апостолів (ми вже згадували про них), приймаючи Його як грядущого Царя, а Його смерть – як ціну поєднання за наші гріхи, все ще, як і за днів нашого Господа, залишається

“Малою Черідкою” у порівнянні з усім світом і усім церковництвом.

КАМІНЬ СПОТИКАННЯ

Апостол, а також пророки часто згадували Господа Ісуса як “камінь спотикання”, і все вказує на те, що переважна більшість тих, хто стикається з нашим Господом і Його вченнями, спотикається об них. Петро викладає це питання в контексті: “Отож-бо, для вас, хто вірує, Він коштовність, а для тих, хто не вірує, камінь, що його занедбали були будівничі, той наріжним став каменем, і камінь спотикання, і скеля спокуси, і об нього вони спотикаються, не вірячи слову, на що й призначені були. Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого” (вірші 7-9).

Твердження, що ті, які спіткнулися, були “призначені”, визначені наперед спіткнутися, має здатися безжалісним висловлюванням для тих, хто неправильно розуміє божественний план і вважає, що всі, хто спотикається об Христа, потрапляють у вічні муки. Думка, що Бог улаштував Свій план таким чином, щоб вони спіткнулися, і призначив їм таке спотикання, була б несумісною з божественною справедливістю й любов'ю. Та коли ми здобуємо правильний погляд на цю річ, все стає зрозумілим. Коли ми бачимо, що це – поклик, щоб вибрана Церква стала Царським Священством, щоб ті, хто покликаний і знаходиться в правильному стані серця, становили вибрану Наречену Христа, були Його співспадкоємцями в Царстві й, як Царське Священство, були зайняті разом з великим Первосвященником у Його праці Тисячолітнього віку, щоб благословити всі племена землі, тоді все зрозуміло. Ми бачимо, що тим, хто спіткнувся, ні в якому разі не загрожують вічні торттури, і багато хто з них навіть не спіткнуться на Другу Смерть. Однак їхня втрата [2НГ042] буде серйозною, тому що вони позбудуться всього того великого і дорогоцінного, що Бог зберіг для Церкви.

ХАРАКТЕР У ПЕРШУ ЧЕРГУ

Цілком правильно, що Бог визначив, що ніхто не стане членом славної Нареченої й співспадкоємцем, якщо в цьому житті він не досягне подоби характеру Його дорогого Сина.

Апостол ясно висловлюється про це в Посланні до Римлян 8: 29, кажучи: “Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами”. Таким чином, призначивши, або вирішивши наперед, що ніхто не зможе бути з Христом у Царстві, якщо не покаже подоби до Нього під час випробування в теперішньому житті, Господь також призначив, що тих, хто не буде копіювати характер Господа в теперішньому житті, потрібно буде відкинути, і що свідченням їхнього відкинення буде їхнє спотикання в оману, яке відокремить їх і позначить як інших, не як “Малу Черідку”, яка успадкує Царство. Вірні серцем будуть ведені до пізнання Господа, щоб не ходити в темряві, але, як каже апостол, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав їх із темряви до Свого дивного світла. Дуже виразний натяк на те, що Господь тільки їх вестиме в розумінні Правди, тоді як інші, навпаки, будуть перебувати в темряві з будь-якого приводу і, відповідно, будуть спотикатися з невпевненості.

Ми звертаємо увагу на інший вірш Святого Письма, де йдеться про цю скелю спокуси й про тих, хто спотикається об неї. Пророк Ісаї каже (8: 12-16): “І буде Він за святиню [безпечне місце для вже змальованого класу], і за камінь спотикання, і за скелю спокуси для двох домів Ізраїлю”. Контекст показує, що Господь через пророка говорить в першу чергу про духовний Ізраїль, який живе в кінці цього Євангельського віку. Він змальовує сучасну тенденцію до об'єднання віросповідань, кажучи, що вірний Господній народ не повинен приєднуватися до таких конфедерацій, які ігнорують Правду заради зовнішнього видимого Союзу; що Його народ не повинен розділяти побоювання, які супроводжують церковництво – побоювання, що ряди й чисельність їхніх віросповідань будуть порушені, але повинен боятися Господа і святити Його у своїх серцях, не віддаючи місце, відведене для Нього, сектантству і шануванню його.

СКЕЛЯ СПОКУСИ

Саме для цього класу в цей жнивний час Господь буде “святинею”, як говорить пророк Давид, знову описуючи наш день і випробування, які приходять на всіх, хто назвався йменням

Христа. Він каже: “Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає” – під божественним захистом і опікою. Там його не спіткає жодне зло, а, навпаки, він буде благословенний. Що стосується інших, які не святять Господа у своїх серцях, але замість цього шанують людей, людські інституції і віровчення Середньовіччя, і які через страх порушити їх будуть прагнути й намовляти до організації, союзу, конфедерації, то про них Господь говорить, що вони спіткнуться, і Христос буде каменем спотикання, через який вони впадуть і завдадуть руїни своїй вірі. Потім Господь звернув увагу пророка на факт, що це спотикання теперішнього духовного Ізраїлю в кінці цього Євангельського віку є паралеллю, позаобразом спотикання Ізраїлю по плоті в кінці Юдейського віку. Він буде “за камінь спотикання і за скелю спокуси для двох домів Ізраїлю”.

Деякі, можливо, скажуть: “Ми без труднощів бачимо, як Ізраїль по плоті спіткнувся під час своїх жнив, тому що відкинув Ісуса як свого Спасителя і «не зрозумів часу відвідин своїх» (не усвідомив можливостей і привілеїв, які були в нього). Але як зрозуміти, що теперішнє християнство, номінальний духовний Ізраїль, спотикається об Христа як об камінь спотикання і скелю спокуси? Чи не здається вам, навпаки, що коли ми на кожному кроці бачимо християн з Біблією в руках (практично по всьому цивілізованому світу) і особливо служителів церкви, то неможливо навіть уявити собі, щоб християнство сьогодні спотикалося об Христа як об камінь спотикання і скелю спокуси?”

РОЗВИТОК ЦЕРКВИ

Ми відповідаємо, що таким є загальний зміст біблійних записів. Наприклад, зверніть увагу на Псалом 91. Зверніть увагу на факт, що саме з цього Псалма сатана процитував нашому Господу слова: “Бо Своїм ангелам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги”. Наш Господь відкинув буквально застосування сатаною цих слів до Своїх буквальних ніг. Але наскільки виразним є застосування цього до символічних ніг Христа! Цей образ Тіла Христа займає чільне місце у всьому Святому Письмі: Христос – Голова, Церква – Тіло.

Церква як така, як Наречена, як Тіло Христа, перебувала в процесі розвитку понад вісімнадцять століть. Апостолів і ранню Церкву можна назвати плечима, раменами й руками, через які все Тіло отримувало благословення й опіку. Інші члени Тіла представляють правдиво посвячених Господу [2HG043] від часів апостолів і аж до сьогодні. Якщо наше розуміння того, що ми живемо в кінці, при завершенні Євангельського віку і на світанку Тисячоліття, правильне, тоді ми відповідним і зрозумілим чином представляємо членів “ніг” Тіла Христа. Слід визнати, що від днів апостолів і дотепер існувало як номінальне Тіло Христа, так і правдиве Тіло Христа. Тому сьогодні є номінальні члени “ніг” і справжні члени “ніг”. Вірш, який ми розглядаємо, вказує нам на клас “ніг” у кінці цього віку і запевняє, що справжні “ноги” не спіткнуться об камінь спотикання. Натяк є на те, що всі, окрім справжніх членів “ніг”, спіткнуться.

Попередній вірш показує співвідношення тих, хто спіткнеться і хто не спіткнеться, кажучи: “Впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде... Всевишнього ти учинив за своє пристановище” (Пс. 91: 7, 9). Ті, хто спотикається, очевидно, не вчинили Господа за святиню. По суті ми відзначаємо, що сьогодні переважна більшість тих, які приймають ім'я Христа і займають чільне місце в християнській праці, більше зацікавлені своєю сектою і її процвітанню, аніж Господом і великим планом, який Він здійснює; більше зацікавлені членами своєї секти і їхнім процвітанню (навіть якщо вони не дають доказів освячення духа), аніж вірними Господа за межами своїх сектантських огорож.

БОЖІ СЛУЖИТЕЛІ

Цей вірш Святого Письма не тільки вказує на величезну кількість церковників, які впадуть, у порівнянні з небагатьма правдивими членами Господнього Тіла, які не впадуть, і показує, об що вони спіткнуться – об камінь спотикання, скелю спокуси, Христа, – але й додатково показує, що особлива сила Бога проявиться в стосунку до Його вірних, щоб не дати їм спіткнутися, інакше вони упали б разом з іншими. Символічною мовою Псалма ця сила Бога називається “Його ангелами” – Його служителями, яким Він, як сказано, дає “наказ”, доручення щодо “ніг”,

завдяки якому вони повинні підтримувати їх, захищати від спотикання і т. д.

Ці служителі і зараз працюють у світі. З 1875 року вони підтримують клас “ніг” – несуть допомогу всім, хто дійсно є Господнім народом. У них є послання від Господа – не нове одкровення, а розгорнуте початкове послання, дане через нашого Господа й апостолів. Сам Господь є головним слугою, служителем для допомоги “ногам”. Також апостоли простягають руку допомоги, бо ж хіба всі правди, які зараз допомагають Божому народу вистояти, не є “радісною звісткою” через Господа й апостолів? Наш Господь дійсно пророкував, що в кінці цього віку Він підпережеться як слуга, вийде і буде прислуговувати дому віри, членам “ніг” Його власного “Тіла” (Лк. 12: 37). Він розповідає, як буде брати зі скарбниці Правди нове і старе, посилаючи його членам “ніг” через співслуж, Своїх співпрацівників. Дійсно, кожен отримує цей привілей, щоб знову дістати й роздавати харч, який дасть силу і здатність встояти в тому, що апостол називає “злим днем” (Еф. 6: 13).

ДЕНЬ ВИПРОБУВАННЯ

Ми могли б ще й ще наводити цитати з Нового Завіту, які вказують на наш день як на час особливого випробування і перевірки, коли серед тих, що вважають себе віруючими, “огонь діло кожного випробує, яке воно є”, і коли потрібно буде “взяти повну Божу зброю, щоб змогти дати опір дня злого”. Апостол змальовує наш день Тимофію, кажучи: “А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду”. Потім він пише: “Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися”. Звертаючись до церкви в Солуні (2 Сол. 2: 10, 12), апостол змальовує серйозні часи, які будуть переважати в кінці віку, особливо посилаючись на силу сатани, яка зараз проявляється “з усякою обманною неправди між тими, хто гине [відпадає від Правди], бо любові

правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду”.

Про це падіння наприкінці цього віку наш Господь говорить у Своєму посланні до семи церков. Звертаючись до останнього періоду Церкви, Лаодикії, який представляє чинну номінальну систему, Господь стверджує, що вона, хоча й відчуває себе багатою, мудрою і великою, не знає, що вона нещасна, і бідна, і нага, і сліпа. Вона живе в дні, коли Він стукає, але цей стукіт треба почути і відгукнутися на нього особисто, щоб [2HG044] Господь увійшов і вечеряв з такою особою в значенні надання їй небесного харчу і сили для випробувань та вогню цього дня, в якому ми живемо. Переважна більшість лаодикійців, як зазначено, не почує стуку, не дізнається про час свого відвідування, і Господь “виплюне” її зі Своїх уст – відкине від того, щоб надалі бути Його засобом у звіщенні Його послання світу (Об. 3: 14, 18).

ПАДІННЯ ВАВИЛОНУ

В іншому образі Господь називає цю лаодикійську церкву Вавилоном – матір’ю і дочками, – даючи це ім’я всій сім’ї. Він зображує його (Об. 18: 1-4) як велике місто, як релігійну систему з багатьма відділами, і говорить про теперішній час: “Упав, упав великий Вавилон... Вийдіть із нього, люди Мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його, і щоб не потрапили в каранья його... Через це одного дня прийдуть кари його, смерть, і плач, і голод, і спалений буде огнем” – буде знищений як система. Ми вже знаходимося в дні, в якому Вавилон падає (від божественної милості), хоча день його суворих кар і покарань ще попереду. Залишилося небагато часу, під час якого правдивий Господній народ повинен чути Його голос, “наказ”, послання, яке Він дає Своїм “ангелам”, Своїм служителям, щоб підтримати клас “ніг”, додати їм сили, не дозволити спіткнутися, впасти, як впаде більшість. Наш Господь у Своєму великому пророцтві про кінець віку розповів про це падіння: “Бо постануть христи неправдиві [неправдиві системи, що видають себе за Тіло Христа, Церкву], і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б

[відвели б від Правди, від віри], коли б можна, і вибраних” (Мт. 24: 24).

Щойно процитовані слова нашого Господа ясно показують, звідки виникне велика частина цих проблем. Сектантство, що виросло до величезних розмірів, зміцнилося і стало Вавилоном. Переважна більшість тих, хто складає ці системи, є лише номінальними християнами того роду, про який згадує апостол у наведеній цитаті. Вони мають вигляд благочестя, але не мають сили, духа його; вони люблять сектантство і не люблять Правду, то ж тепер, коли у відповідному часі Господь посилає Правду як харч у пору, вона стає випробуванням і робить різницю між тим, що правдиве, і тим, що є імітацією: між тими, хто любить Правду, і тими, хто любить популярність і церковність. Тих, хто любить Правду, ця Правда притягуватиме мов магніт. Інших, відповідно, вона не буде притягувати, і вони будуть протидіяти Правді, все більше симпатизуючи неправді, людським філософіям тощо. Таким чином, пролом ставатиме щораз ширшим, аж врешті можна сподіватися, що Правда підтримуватиме тільки вибраних і буде для них Божою силою, яка підтримує їх і оберігає від спотикання.

БАГАТО ПСЕВДОВЧИТЕЛІВ

Окрім цих фальшивих систем і, очевидно, за їхніми межами з’являться фальшиві вчителі. Апостол Петро сприймає це як щось само собою зрозуміле і недвозначно уміщує їх в теперішньому часі. Він каже: “Були й лжепророки в народі [ізраїльському], як у вас [в майбутньому – в кінці Євангельського віку] будуть лжевчителі, котрі запровадять згубні єресі, і, відрікшись Господа, що звільнив їх, наведуть самі на себе незабарну загибель. І багато людей піде за їхньою розпустою, і через них шлях істини буде зневажатися” (2 Петр. 2: 1, 2, Гиж.). Тут знову йдеться про лжевчителів. Правда непопулярна, і більшість впадає в оману. “І багато людей піде за їхньою розпустою”, тому лише деякі зможуть встояти – “Мала Черідка”, не багато великих, не багато мудрих, не багато вчених, переважно бідні цього світу, багаті вірою, спадкоємці Царства. “Впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе”.

Ми бачимо цих лжевчителів так само відрізно, як бачимо лжехристів (лжесистеми), які

претендують на те, щоб бути тілом Христа, бути Церквою, тоді як насправді є тільки одна Церква (одне Тіло Христа – всі правдиво посвячені віруючі під єдиною Головою). Таким лжевчителем є теософія, яка перебуває поза Церквою Христа; Християнська Наука теж є лжевчителем, який перебуває поза Церквою Христа; так звані рухи “Нового Мислення” є лжевчителями, що перебувають поза Церквою Христа. Усі вони є поза Церквою Христа, тому що в жодному значенні не сповідують суть християнських доктрин. Щоправда, усі вони вважають Христа великим Учителем, та хіба може бути інакше, адже навіть біси й сатанинська сила змушені визнати Його вчення величними. Однак віра в те, що Ісус жив і помер, що Він був доброю людиною і великим Учителем, не є суттю християнської віри, яка виходить далеко за рамки всього цього і вважає Його Відкупителем, “ранами [Якого] ми вздоровилися”, “що був виданий за наші гріхи, і воскрес для виправдання нашого”.

ЕВОЛЮЦІОНІСТИ – НЕ ХРИСТІЯНИ

Лжевчителі з’явилися також у всіх різних сектах християнства – учителі, які, на кшталт доктора Бріггса та інших зі школи “Вищої Критики”, отруювали, особливо протягом останніх 25 років, усі різні системи церковництва, ставлячи тенета, в які спіткнуться всі, за винятком справжніх членів “ніг” Тіла [2HG045] Христа. Ці так звані вищі критики, відверто кажучи позбавлені віри, не вірять в Біблію як натхненне об’явлення божественного задуму. Вони також не визнають Христа як Відкупителя. Ставлячи його на один рівень з Шекспіром, Мойсеєм, Конфуцієм і Платоном, вони з радістю визнають Його, тому що Його ім’я популярне в цивілізованому світі.

Отруйні доктрини, які поширювали ці люди через студентів усіх семінарій і коледжів протягом останніх 25 років, впливали на християнство в кожній його частині, у кожному віросповіданні. Сьогодні рідко можна знайти служителя за будь-якою кафедрою, який повністю і відверто заявив би про свою віру в Ісуса Христа як Відкупителя і в те, що Його смерть була жертвою за гріхи всього світу, яку справедливість вимагала, забезпечила і прийняла як відшкодування за первісну провину Адама, як викупну ціну світу, яка забезпечила йому звільнення з гробу

у відповідному часі. Хтось, хто відверто і без ухиляння стверджує, що він щирим серцем приймає смерть Ісуса як викупну ціну за гріх світу, зазвичай є сільським служителем, який не отримав освіти в коледжі, не пройшов курсу семінарії, або ж тим, хто читав і якоюсь мірою взяв для себе користь з викладів Тисячолітнього Світанку на цю тему.

СМЕРТЬ – ПОКАРАННЯ

Декому може здатися дивним, що доктрина викупу (що Христос був заміною людини й заплатив Своєю смертю покарання за весь рід), якої твердо дотримувалися навіть номінальні християни й усі віровчення, так швидко стає “камнем спотикання”. Таємниця полягає у великому зростанні знань і стимулюванні думки в наш час. Віровчення християнства, в яких говориться, що Христос помер, щоб звільнити нас від покарання, винесеного Адаму, перебувають у згоді зі Святим Письмом, але коли вони опісля кажуть, що покаранням за первісний гріх були вічні муки, і що Христос викупив нас від вічних мук, вони перебувають у жорстокій опозиції до Святого Письма, яке заявляє, що покаранням за первісний гріх була смерть, і що смерть Христа забезпечила Адаму і його роду звільнення від цього смертного вироку.

Церковництво, тримаючи в думках вчення своїх різних вірувань і не беручи до уваги вчення Святого Письма, правильно прийшло до висновку, що якщо покаранням для нашого роду були вічні муки, і якщо Христос заплатив це покарання за наш рід, то для Нього обов'язково було відправитися на вічні муки; а оскільки Він не пішов на вічні муки, а увійшов у славу, то, на їхнє переконання, Він не міг бути заміною, Відкупителем. Міркування досить здорове, але його передумови – помилкові. Писання не стверджує, що покаранням є вічні муки; ця теорія була придумана в Середньовіччі. Святе Письмо стверджує, що покаранням є смерть, що Христос заплатив це покарання, і що його сплата стала ціною відкуплення за життя світу. Ось таємниця впливу неправди на тих, хто був навчений неправди і віровчення.

Наслідком є відмова не тільки від викупу. З часом, коли в них відкриваються очі, їм доведеться відмовитися від теорії вічних мук як несумісної з логікою. Але все ще маючи віру, що вчення

їхніх вірувань відповідає вченню Святого Письма, і тримаючи в розумі помилкові тлумачення деяких притч, деякі з них втрачають віру не тільки у викуп, але й у цілу Біблію. Їхня віра зазнає краху. Відповідно, все, що раніше було певним в їхньому розумі щодо релігійної надії, стає тьмяним і невизначеним. Вони хапаються за теорії філософів і окультистів і стають щораз більш сліпими до Правди. Як каже апостол, Христос для одних – камінь спотикання, для інших – безумство, але для нас, віруючих, Він – коштовність. Для нас, віруючих, світло цього двадцятого століття приносить, з Божої благодаті, більше розуміння Божого Слова, повніше оцінювання божественних обітниць, ширші і глибші надії, які є немов якір для наших душ, надійний і непохитний, що входить за завісу.

Бачачи, дорогі брати та сестри, яке велике випробування прийшло на християнство, – що переважна більшість повинна спіткнутися об Ісуса як об скелю спокуси, відкинувши Його як Відкупителя, – подбаймо, як напучує нас апостол, про те, щоб “взяти повну Божу зброю, щоб змогти дати опір дня злого”. Не думаймо, що ми можемо одягти ці обладунки лише як інтелектуальне знання божественного плану. Пам'ятаймо, що тільки ті, хто приймає Правду “в любові до неї”, зможуть встояти, що їм буде надана необхідна допомога, що вони матимуть підтримку доброї звістки великої радості – послання, яке роз'яснює плани Небесного Отця, такі потрібні для нашої підтримки, зміцнення і того, щоб встояти в цьому теперішньому злому дні.

Твердо зберігаймо впевненість нашої радості, підставу нашої віри – факт, що Христос помер за наші гріхи, що Його жертва стала вблаганням за наші гріхи, і не тільки за наші, а й за гріхи всього світу. Кожну доктрину, яка не узгоджується з цією доктриною про викуп, можна одразу вважати надуманою, небіблійною, розрахованою на те, щоб заплутати, заманити в пастку і змусити спіткнутися. Усі нові теорії – еволюцію, вищу критику, Християнську Науку, теософію, спіритизм, мормонізм – можна перевірити й усталити за допомогою цієї неоціненної мірки – викупу [2HG046]. “Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої”.

ОБРАТИ КРАЩУ ЧАСТКУ

*“Озвася Господь до неї і промовив:
«Марто, Марто, ти побиваєшся і
клопочешся про багато, одного ж потрібно.
Марія вибрала кращу частку,
що не відніметься від неї»”
(Луки 10: 41-42, Хом.)*

Кожного дня і кожної години ми стикаємося з конфліктними інтересами та пропозиціями. Ми постійно робимо вибір між ними, чи то активно обираючи, чи пасивно приймаючи те, що, як ми знаємо, настане, якщо ми утримаємося від дій. Цінність правильного вибору серед різних пропозицій молоді люди розуміють і оцінюють недостатньою мірою. З роками ми отримуємо уроки досвіду, формуємо те, що називається судженням. Іншими словами, ми дізнаємося про важливість правильного вибору – про те, що наше майбутнє багато в чому залежить від нас самих, від того, якого вигляду ми йому надамо, приймаючи або відкидаючи добрі або погані спонукування і можливості.

Переважно завжди так і було, але в наш час це вірніше, ніж будь-коли досі, тому що ми живемо в часи більших можливостей, яких не було в розпорядженні наших прабатьків. Винаходи, машини, пошта, телеграф, телефон, друкарський верстат багаторазово збільшують наші можливості як на благо, так і на зло, так що насправді наш досвід і можливості, можна сказати, щонайменше усемеро більші, ніж у наших прабатьків. Яка відповідальність лежить на нас – на всіх людях, і особливо на тих, хто був освічений божественною Правдою, прийнятий у Божу сім'ю й уповноважений бути послами Бога, дозволяючи, щоб їхнє світло сяяло перед людьми й прославляло Отця, що на небесах!

Найбільш рання ілюстрація втрачених можливостей описана у Святому Письмі. Батько Адам і мати Єва, перебуваючи в Едемському саду, під божественною милістю, мали можливість вибрати між життям і смертю. Щоправда, ця річ постала перед ними дещо в іншому вигляді, адже спокуси зазвичай набувають найпривабливішої форми. Матері Єві це не здавалося вибором між вічним життям і покаранням смертю, адже вона всього лиш повірила змію, а не Богу. Бог сказав,

що непослух Його наказу не їсти заборонений плід призведе до смерті, натомість противник суперечив Господу, змушуючи матір Єву повірити, що у Господа були корисливі, нечесні мотиви, коли Він давав цей наказ; що Господь боявся, що вона й Адам стануть такими ж мудрими, як Він, якщо скуштують плоду; що покарання смертю за акт непослуху було лише погрозою, щоб утримати їх від здобуття мудрості. Мати Єва зробила вибір між вірою Богу і вірою сатані. Вона вважала за краще повірити останньому і прийняла, на своє нещастя, саме його пропозицію.

НЕОБХІДНІСТЬ ВІРИ В БОГА

Саме так до нас приходять спокуси. Нас схиляють до вибору речей, які є злом, шляхом введення в оману. Тому наш перший урок повинен бути: “Вважаймо Бога правдивим, [2HG081], навіть якщо при цьому всі інші будуть затавровані як неправдиві”. Мати Єва зробила поганий вибір через нестачу віри в Бога. Давайте ж не будемо помилятися подібним чином; давайте будемо повністю довіряти нашому Творцеві – Його Слову, Його характеру, Його плану. Результат підтвердить мудрість такої поведінки, оскільки ми вибрали Бога, а не сатану.

Потім нагода зробити вибір (перевірка) прийшла до батька Адама, але не через змія, а через дружину. Апостол запевняє, що Адам не був зведений. Він прекрасно знав, що покарання смертю, яке Господь додав до непослуху, неодмінно буде винесене. Проте він поступився своїй дружині й скуштував забороненого плоду. Побачивши, що Єва не послухалася, він нерозсудливо вирішив, що повинен розділити з нею жереб.

По суті Адам вчинив самогубство, хоча отрута неслухняності діяла повільно. Він зробив велику помилку і вибрав неправильний шлях. Він повинен був сказати: “Моя перша відповідальність – перед моїм Творцем; моєму Господу я буду вірний”. Адам мав би вірити, що Господь якось покереує усім цим і спрямує відповідним чином, щоб його послух не приніс їм вічного лиха, але якимось чином благословив у своєму часі. Ми впевнені, що саме так і було б, проте він обрав не добру частку, а погану, коли

вважав за краще вибрати любов і товариство своєї дружини, а не Творця. Він багато втратив через цей поганий вибір, і наслідки його помилки все ще залишаються серед його роду, як стверджує апостол: “Тому то, як через одного чоловіка увійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Рим. 5: 12).

Такий самий вибір між життям і смертю не стоїть перед усіма людьми після гріхопадіння, тому що, як сказав апостол у щойно наведеній цитаті, ми розділили покарання за непослух батька Адама. Вибір припинився після винесення вироку смерті. У нас ніколи не було досконалого життя, хіба що в Адамі. Тому світ не покликаний вибирати між вічним життям і вічною смертю, бо всі народилися під вироком смерті: “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. Тільки ясне знання про Відкупителя і Його працю може виправдати від цього вироку, і таким знанням та вірою зараз володіють нечисленні. Тільки після такого виправдання від первісного вироку смерті хтось може знайтися на випробуванні щодо вічного життя або смерті.

Проте перед людством постійно відкриваються можливості іншого вибору. Майже всі дізналися, що хоча вирок смерті лежить на кожному члені сім'ї Адама, однак ми можемо або прискорити процес вмирання гріховним способом життя або уповільнити його дбайливими, ощадливими зусиллями в напрямку праведності. Тому світ стоїть перед вибором: поспішати вниз широкою дорогою, даючи волю своїм пристрастям, або, навпаки, намагатися стримувати їх і йти вниз повільніше. Які можливості відкриваються перед світом кожен день і кожну годину! Ми говоримо зараз не про Церкву, а про світ, про тих, хто знаходиться на “широкій дорозі”, а не про тих, хто увійшов тісними ворітьми на “вузьку дорогу”, що веде до життя. Ми вмовляємо весь світ, що знаходиться на широкій дорозі, яка веде вниз під вироком смерті, винесеним Адаму, не поспішати, бути мудрішим, проявляти стриманість, приборкувати свої успадковані пристрасті, апетити та безумства. Ми закликаємо до такої поміркованості в справах нинішнього життя, заради того, щоб бути прикладом для інших, в інтересах дітей,

яких вони можуть привести на світ і яких будуть до певної міри вести крок за кроком за собою до розумової, моральної і фізичної деградації.

БОЖА ПРОПОЗИЦІЯ АВРААМУ

Після 2000 років перебування людства на “широкій дорозі” Господь звернувся до отця Авраама з пропозицією, яка у Святому Письмі позначена як найбільш раннє викладення Євангелія. Це було лише невиразне твердження, малозрозуміле Аврааму, так само як жолудь певним чином представляє дуб, властивості якого закладені в ньому. Господь дав зрозуміти Аврааму, що в майбутньому він має намір принести благословення світу людства – дати деяке полегшення, допомогти дітям Адама, які протягом 2000 років перебували на “широкій дорозі”, не маючи жодної надії. Далі Бог дав зрозуміти, що, якщо Авраам буде проявляти віру і послух, то Богу буде вгодно використовувати його і його нащадків для передбаченого Ним благословення людського роду. Тут був вибір: продовжувати йти шляхом свого батька, Тераха, який, очевидно, був ідолопоклонником, залишатися в сімейному оточенні, дотримуючись домашніх порядків і т. д., або залишити дім, друзів і, проявивши віру в Божу обітницю, піти в землю Ханаан, яка в той час була пустелею. Таким чином, стати на боці Бога, довіряючи Його обітницям майбутнього благословення, означало для Авраама практично відокремитися від друзів, сусідів і родичів.

Авраам обрав “добру частку”. Він проявив віру в Бога і був слухняний божественним вказівкам. Апостол каже, що таким чином він став спадкоємцем обітниць. Він міг обрати інший шлях, і в цьому випадку він отримав би свою частку з рештою світу, а Господь знайшов би когось іншого для виконання Свого задуму. Авраам [2HG082] зробив справді чудовий вибір, і його віра в Бога та Його обітниці була з надлишком нагороджена. Однак питання про те, чи отримав він чи ні гарну винагороду, залежить від точки зору спостерігача. З мирської точки зору він нічого не отримав – жив у пустелі, не мав сина майже до ста років, а пізніше був випробуваний у своїй вірі, чи він готовий віддати сина, в якому були зосереджені обітниці. Святе Письмо стверджує, що він був вірний у всіх цих подробицях, завжди вибираючи добро, кращу

частку, і все ж не отримав благословень, які Бог обіцяв йому, – наприклад, землю Ханаан. Він ніколи не володів нею, як згадує Степан у своїй промові (Дії 7: 5), і не зміг мати її хоча б на стопу ноги. Єдиним наділом, яким він володів, була печера Махпела, де він поховав свою дружину Сарру, але і ця печера не дісталася в дар від Бога, а була куплена за гроші.

Господь запевняє нас, що Авраам обрав добру частку. І хоча він не отримав обіцяних йому благословень в Ханаані, це теж було частиною більшого благословення, тому що означає, що він отримає ці благословення в майбутньому, і має на увазі його воскресіння з мертвих. Ми можемо бути впевнені, що остаточно, коли Авраам, піднятий з мертвих, отримає виконання даних йому милостивих обітниць, вони виявляться набагато більшими й кращими, ніж він міг просити або думати (Євр. 11: 38-40). Добрий вибір Авраама приніс йому деякі благословення під час його земного життя, адже навіть тоді він був відомий як “друг Божий”, навіть тоді в нього був привілей мати Божий мир, вищий від усякого розуму, який панував у його серці. Він мав привілей завжди відчувати, що Господь був його Богом, його захисником і провідником. Він, безсумнівно, мав велику перевагу у всьому над іншими людьми, які не перебували у відносинах Угоди з Господом.

ЯКІВ ОБРАВ КРАЩЕ, НІЖ ІСАВ

Свого часу онуки Авраама, Ісав та Яків, зробили вибір: один – поганий, другий – добрий. Ми знайомі з цими обставинами. Брати були близнюками, але Ісав, народившись першим, став, згідно з божественним розпорядженням щодо часу, спадкоємцем обітниць, даної Аврааму, що в його насінні благословляться всі покоління землі. Ісав більше думав про полювання і тому подібне, і мало переймався тим, що успадкував частку у великій обітниці, даній його дідові, Аврааму, – мало переймався тим, що за народженням він належав до потомства, через яке велике Боже благословення в кінцевому підсумку повинно прийти для світу людства. Яків же, навпаки, дуже поважав цю обітницю і сильно шкодував, що випадково не став старшим сином, первородним Ісака, щоб успадкувати батьківське благословення. Це був випадок,

коли природа віддала перевагу одному і такою ж мірою позбавила цього привілею іншого.

Проте, у провидінні Господа обом молодим людям належало пройти випробування – випробування їхньої віри в божественну обітницю й усвідомлення ними привілеїв, які дісталися їхній сім’ї. Випробуванням став апетит. Одного разу обидва були голодні. У Якова була миска юшки. Ісав забажав її, і за взаємною згодою це прийняло форму випробування: вибір між юшкою і спадщиною за божественною обітницею, даною Аврааму. Ісав віддав перевагу юшці і був готовий розлучитися зі своєю часткою в обітниці, яка, як йому здавалося, все одно ніколи не виконається. Яків, навпаки, віддав перевагу обітниці, в яку цілковито вірив, і був готовий, і навіть радий, віддати за неї юшку. Це була чесна угода, в якій кожен отримав те, чому віддавав перевагу. В оцінці Господа віра Якова, що привела до самозречення заради благословення й успадкування обітниць, була добрим вибором, який Він міг схвалити. Це доводило, що Яків мав віру, послух і самопожертву, які Господь міг схвалити, і саме з цієї причини ще перед їхнім народженням наслідки були сповіщені таким чином – Господь забажав показати Своє знання наперед щодо того, хто буде прийнятним, а хто неприйнятним у справі виконання обітниць. Так само Ісав продемонстрував, що в нього не було віри, послуху і самозречення, які зробили б його придатним для того, щоб стати спадкоємцем обітниць.

Яків обрав “добру частку”, і вона не була забрана в нього. Але й тут, як у випадку з Авраамом, добрий вибір не приніс усіх своїх плодів за життя Якова. Навпаки, він приніс йому лиха, випробування і труднощі. Заради цієї спадщини за ще не виконаною обітницею, яка, отже, була виключно справою віри, Яків змушений був залишити дім свого батька, розлучитися не тільки з великою часткою старшого сина в спадщині, а й залишити в руках свого брата частку молодшого сина. Він відмовився від усякого уділу в земному майні свого батька, щоб повною мірою посісти Авраамове благословення. Яків обрав добру частку, яка не була віднята у нього і спадкоємцем якої він досі є. Він не отримав жодного благословення за своїх днів, окрім миру, радості та перспективи, але він є спадкоємцем певних

обітниць щодо благословення в майбутньому, які, як він вірив, будуть непорушними і які ми теж вважаємо непорушними. Коли прийде час і Авраам отримає воскресіння та свою частку обітниць, ми можемо з такою ж [2HG083] упевненістю очікувати, що Ісак та Яків будуть співспадкоємцями того, що обіцяв Бог.

ЙОСИП ТА ІНШІ ОБРАЛИ ДОБРУ ЧАСТКУ

Рухаючись далі за течією часу, ми бачимо Йосипа в Єгипті і те, як, за Господнім провидінням, йому випали випробування – як за його віру брати зненавиділи його і продали в рабство. Однак, бачимо, що він не тільки не втратив віру в Бога, але продовжував вірити й прагнув догодити Господу. Ми знаходимо його в домі Потіфара, одного з провідних чиновників Єгипту, як слугу, і бачимо, що він був вірний принципам праведності і обов'язкам перед своїм паном. Бачимо, як ця чеснота, очевидно, тимчасово обернулася для нього на шкоду, але його віра в Господа не ослабла, і врешті-решт Господнє провидіння звело його на престол Єгипту. Бачимо, що він обрав “добру частку” і отримав благословення, немаловажною частиною якого був факт, що він став прообразом Господа Ісуса, Який після випробування у всьому був високо піднесений і повинен стати великим правителем на престолі світу, прообразом якого був престол Єгипту.

Пізніше ми бачимо випробування Мойсея. Перед ним постав вибір: або він буде тісно пов'язаний з правителями Єгипту як один з його князів, а значить, як один з гнобителів Ізраїлю, його народу, або ж відмовиться від свого прийняття в царську сім'ю і стане на боці народу Ізраїлю, в такий спосіб розділяючи його безчестя, його переслідування, втрачаючи розваги єгипетського двору і пов'язані з ним почесті і відзнаки. Повага Мойсея до Бога і до обітниць, даної Аврааму, змусила його відмовитися від земних благ і можливостей, після чого він був готовий стати вождем Ізраїлю при виході з Єгипту і прообразом великого Месії, Який у кінцевому підсумку поведе всіх, хто бажатиме служити й поклонятися Богу, з єгипетської темряви і єгипетського рабства – з гріха і смерті на свободу Божих синів. Мойсей теж обрав цю добру частку і, подібно до інших, ще не отримав

справжнього благословення, обіцяного Богом, теж чекає тисячолітнього Царства, через яке будуть даровані всі Божі благословення і здійсняться всі Божі обітници.

Пізніше в історії Ізраїлю ми бачимо, як робили свій вибір його пророки. В якості ілюстрації гляньмо, як пророк Ілля, звертаючись до народу, що віддався ідолопоклонству, каже: “Якщо Господь Бог, ідіть за Ним, а якщо Ваал – ідіть за ним”. Ілля не залишив сумнівів щодо того, якою була його віра і служіння. Це означало для Іллі випробування і труднощі в житті, а також радість і благословення в Господі і впевненість у Його керівній руці. Ще більше це означатиме для нього в майбутньому, коли всі вірні Господу отримають нагороду при запровадженні тисячолітнього Царства.

НАШ ГОСПОДЬ ОБРАВ КРАЩУ ЧАСТКУ

З першим приходом нашого Господа умови змінилися. Для тих небагатьох, кому пощастило належати до нащадків Авраама через Якова, можливість отримати славні привілеї вже не була тільки в майбутньому. Ці привілеї почали з'являтися разом з нашим Господом. Бувши першим, хто пішов “вузькою дорогою”, наш Господь, вождь усіх, хто піде за Ним, зробив вибір і обрав кращу частку. Він був у славі й честі з Отцем, “поки світ не постав”. Отець вже використовував Його як особливе знаряддя при створенні ангелів і людей, коли запропонував Йому стати Відкупителем людини. Спочатку Йому належало відкласти убік Свою славу як духовної істоти, щоб стати людською істотою і, тим самим, бути відповідним викупом для відкуплення людини, тобто віддати досконале людське життя за досконале людське життя, яке Адам втратив через гріх, і таким чином відкупити Адама і попутно всіх, хто втратив життя через нього. Це був вибір, і ніщо в Писанні не свідчить про те, що наш Господь, роблячи його, був якимось чином змушений прийняти рішення.

Наскільки нам відомо, наш Господь міг сказати, що Він вже дотримувався божественного закону і буде дотримуватися Його завжди, і що Він вирішив не відмовлятися від духовних умов заради людських, щоб потім повністю віддати життя в жертву за людей. Наскільки ми розуміємо принципи, які лежать в основі цього,

така поведінка не принесла б ніякого осуду “Єдинородному”. З іншого боку, до пропозиції Отця додавалася нагорода, і ця нагорода була достатнім стимулом для нашого Господа Ісуса. Тому Він з радістю і готовністю взявся до праці. Апостол говорить про цю нагороду, згадуючи нашого Господа: “Замість [заради] радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого” (Євр. 12: 2). Апостол не уточнює, у чому полягала ця “радість”, але ми цілком можемо собі це уявити: (1) Він радів, насолоджувався виконанням волі Отця, мав довіру до Отця, що послух Йому, чого б це не коштувало, у кінцевому підсумку принесе приємні і щасливі наслідки. (2) Бувши причасником Духа Отця, Він співчував людству. Усвідомлюючи милостивий план Отця, Він радів, що може співпрацювати з цим планом підняття людини з гріха і смерті під час тисячолітнього Царства. [2HG084]

Вибір нашого Господа, очевидно, залишався відкритим для Нього і після того, як Він упокорився, залишив славу, яку мав у Отця, і став людиною. У віці 30 років, віці повноліття, Йому як і раніше потрібно було вибрати, чи Він буде продовжувати як досконала людина користуватися Своїми правами й привілеями і жити вічно захищеним життям, на яке мав би право як досконала людина під умовами Закону – “Людина, яка його виконує, буде ним жити” (Рим. 10: 5), – чи продовжить шлях, який розпочав, щоб виконати план Отця і стати Відкупителем людини, а потім повернутися до небесних умов з великою славою. Бачимо, що Він швидко прийняв рішення. Негайно після досягнення 30-річного віку Він прийшов до Івана, щоб хреститися, засвідчуючи цим Своє посвячення до смерті в згоді з планом Свого Отця. Про стан Його серця говорить пророк: “Твою волю чинити, Мій Боже, Я хочу, і Закон Твій у Мене в серці”. Протягом трьох з половиною років Його служіння ми бачимо, як Він постійно і незмінно дотримувався цього вибору і день за днем віддавав Своє життя, виконуючи волю Того, Хто послав його, – віддавав Своє життя, Свою життєву силу, постійно приходив на допомогу хворим, яким співчував як “стогнучому створінню”, за яке помирав. Бачимо

Його вірність Своєму вибору ціною всіх земних інтересів “аж до смерті, і то смерті хресної”.

Чи зробив наш Господь мудрий вибір? Чи обрав він кращу частку? А може Його життя і можливості були витрачені даремно, як припускали багато тих, хто бачив і знав Його? Ми відповідаємо, що життя, прожите в згоді з божественним запрошенням, не може бути витрачено даремно. І результати, звичайно ж, будуть славними й величними. Як свідчить апостол, саме так було з нашим Господом. Він отримав велику особисту нагороду: “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я [наступне після Отця], щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно... і щоб кожен язик визнавав... на славу Бога Отця” (Фил. 2: 9-11).

Але це особисте звеличення не було усією нагородою нашого Господа, а тільки її початком. Його тисячолітнє Царство з усіма можливостями й привілеями для повернення людства (відкупленого Його смертю) до людської досконалості все ще в майбутньому. Саме в це Царство, як Він сповістив, Він увійде як представник Отця з силою і великою славою, щоб, як провіщене “потомство Авраама”, принести передбачене благословення “всім поколінням землі” – великий підйом, суспільний, моральний, розумовий і фізичний, стогнучого створіння, велике випробування (можливість, перевірку), яке повинно прийти на кожну людину з метою показати, чи вона буде при сприятливих умовах і повному знанні слухняною Богу і, таким чином, гідною вічного життя, чи буде неслухняною і, таким чином, закономірно підлягатиме Другій Смерті.

Нагороди за те, що наш Відкупитель обрав “добру частку”, простягаються ще далі – за межі тисячолітнього Царства. Це Царство прийде до кінця, коли виконає свій призначений задум по підняттю людства. Потім, як особливо зазначає апостол, Христос “передасть царство Богові й Отцеві” (1 Кор. 15: 24, 28), щоб відновлений рід міг відтоді бути підзвітним безпосередньо Отцю як великому Цареві всесвіту, без будь-якого посередника або примирителя. Але слава нашого Господа, Його привілеї і служба на цьому не закінчаться. Святе Письмо говорить, що частиною Його нагороди була божественна природа і спільність з Отцем у Його престолі – не лише

престолі землі, тисячолітньому Царстві, яке закінчиться в кінці тисячі років, але спільність у царстві Всесвіту – честь, гідність і т. п., які ми не в змозі оцінити. Хто може сумніватися в тому, що наш дорогий Відкупитель мудро обрав кращу частку, і що її переваги ніколи не будуть відібрані в Нього.

ЖАЛЮГІДНИЙ ВИБІР САТАНИ

З іншого боку, як протиставлення, апостол звертає нашу увагу на зовсім відмінну поведінку сатани, одного з провідних ангелів, який намагався зробити вибір, не запропонований йому Небесним Отцем, що стало бунтом – гріхом. Честолюбство сатани запалилося, коли він побачив наших перших батьків, Адама і Єву, в Едемі. Він побачив, що вони, хоча “не вельми применшені перед ангелами” (Гиж.) славою і гідністю, володіли здібністю, якої не було в ангелів – здібністю відтворювати свій рід, здатністю примножувати його. Думаючи, що вони подібні до ангелів, серед яких він ніколи не бачив смерті, сатана прийшов до висновку, що захоплення цієї першої пари, підпорядкування її своєму впливу означатиме розширення його впливу, і що він зможе використати їх як ядро влади й царювати як вождь, як бог над землею.

Відповідно такою була первісна спокуса, запропонована нашим першим батькам, щоб підштовхнути їх до непослуху Богу і змусити думати про сатану як про свого справжнього благодійника. Хоча цей план значною мірою втратив свою привабливість для сатани, коли людському роду було винесено смертний вирок – коли за гріхом прийшло розумове, моральне і фізичне виродження, смуток, біль і смерть, і коли сам сатана за свою невірність був позбавлений спілкування зі святими ангелами, – проте відтоді він дотримується тієї ж поведінки з людством. Ось уже 6000 років він прагне показати себе ангелом [2HG085] світла і зобразити людям Всемогутнього як злу істоту. І йому це значною мірою вдалося, про що свідчать неправильні уявлення про божество в язичників, а також у віровченнях християнства. На жаль! Яким злим був задум, вибір сатани! Яким згубним був його вплив на нього самого і на всіх, хто з ним пов’язаний! Якими жахливими, якими далекосяжними є згубні наслідки гріха! Святе Письмо відкриває нам, що справа

ще не закінчена – що врешті-решт сатана буде знищений у Другій Смерті разом з усіма, які добровільно і свідомо стануть послідовниками Його злої поведінки й які, відповідно, названі його “ангелами”, слугами.

БАГАТО ХТО ЗАНАДТО СЛІПІЙ, ЩОБ ЗРОБИТИ ВИБІР

Сьогодні людство в цілому, перебуваючи під божественним вироком смерті, засліплене невіглаством, забобонами й фальшивими представленнями, які навів на них бог цього світу, сатана, лежить, за висловом Святого Письма, у “лукавому”. Люди занадто зіпсовані, щоб зробити який-небудь вибір; вони бачать надто невиразно. Бог не дасть їм великого остаточного вибору щодо життя або смерті в нинішніх умовах, розуміючи, що їхнє рішення може тільки нашкодити їм самим. Він відкладе можливість вибору для них до часу, поки умови не стануть більш сприятливими, ніж зараз, до часу тисячолітнього Царства, аж зійде Сонце Праведності і прожене “темряву [яка] землю вкриває, а морок народи” (Іс. 60: 2). Тоді в них буде вибір щодо добра або зла, життя або смерті, однак не тому, що Бог заборгував їм таку можливість, бо Він їм нічого не винен. Весь рід був справедливо засуджений на смерть через провину батька Адама. Підставою, на якій Бог має намір дати їм майбутнє випробування в сприятливих умовах, є Його благодать, Його милосердя, Його любов, явлена в Ісусі і виконаній Ним викупній праці – “викупі за всіх: свідоцтві свого часу” (1 Тим. 2: 6, Хом.).

А поки що, до призначеного часу Царства і випробування світу щодо життя або смерті, Небесний Отець дозволив з’явитися посланню, для якого, хоча воно відкрите для юдея і поганина, раба і вільного, не всі мають “вуха, щоб чути”, і “очі, щоб бачити”. Величезна маса людей засліплена і глуха, коли йдеться про послання цього Євангельського віку.

Апостол пояснює ситуацію, кажучи, що “невіруючим... бог цього віку засліпив розум” (2 Кор. 4: 4). Пророк запевняє, що наближається час, коли “розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим”. Але зараз тим, хто хоч трохи чує і хоч трохи бачить Божу благодать у Христі, для кого праведність, побачена мигцем, є привабливою, Господь пропонує в Євангельському віці

особливий привілей і поклик. Це привілей бути виправданим вірою – бути визнаним Господом не з причини слабкостей занепакої плоті, а завдяки волі, наміру розуму. Такою є пропозиція зовсім іншої Угоди, забезпечена жертвою дорогого Відкупителя за людину.

Для тих, хто чує і вірить, є поклик посвятити своє життя Господу – дивитися на Ісуса, приймати Його як свій зразок і ходити Його слідами “вузькою дорогою”. Це вибір, це не примусова річ, так само як вона не була примусовою для нашого дорогого Відкупителя! Але чи буде вигідно йти за Ним, йти Його слідами? Він попереджає всіх охочих почати, що бути Його учнями означає нести хрест – означає, що світ буде їх зневажати, ненавидіти, як зневажав і ненавидів Його; що світ буде їх неправильно розуміти й облудно наговорювати на них всяке слово лихе, як наговорював на Нього; що ворогами людини будуть її домашні, як Юда зрадив Його. Але Він також запевняє нас, що “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати”; “коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним”. Умови цієї пропозиції викладені настільки виразно, що дослідникові Біблії прочитати їх неправильно і зробити висновок, що вони є пропозицією бути перенесеним на небеса на ложі, встеленому квітами, було б непростачно. Учитель також звернув увагу на те, що ми не повинні сподіватися, що нашими супутниками на цій “вузькій дорозі” будуть великі, мудрі або вчені відповідно до поведінки та оцінки цього світу; що спадкоємцями Царства будуть переважно “бідарі цього світу... багаті вірою”, загалом лише “мала черідка”.

ЧИ ОБИРАЄМО МИ ЦЮ ДОБРУ ЧАСТКУ?

Протягом усього Євангельського віку ті, хто чув євангельське послання більш-менш чітко, мали нагоди обирати між служінням і нагородами Бога і Мамони. Як ми обираємо в цій справі? Якщо, як дає зрозуміти апостол, ця можливість вибору була великою милістю для нашого Господа Ісуса, якщо велика нагорода прийшла до Нього через послух, то наскільки мудріше для нас, “з природи дітей гніву”, що загрузли в гріху і його бідах, прийняти божественну милість з її великою славою, честю, безсмертям і привілеєм співспадкоємства в Царстві! Що ми

вибираємо, дорогі браття? Я вірю, що ви, як і я, вирішили і ніколи не зміните цього рішення – йти за Господом “через ганьбу й хвалу”, бути вірними Йому та Його справі, Його слову та Його [2HG086] братам до самої смерті. Це, безумовно, надзвичайно чудовий вибір. Таким чином ми обираємо “добру частку”.

Зазначивши, що прийняття євангельського поклику не є примусовою річчю і що ухиляння від “вузької дороги” не тягне за собою ні покарання вічними муками, ні навіть покарання за умисний гріх, яким є Друга Смерть (ні для нашого Господа, ні для нас), ми повинні відзначити, що прийняття євангельського поклику цілковито змінює справу. Відтепер ми знаходимося на випробуванні, результат якого невідворотний, а саме: наше посвячення іти “вузькою дорогою” слідами Господа має на увазі значну міру знання, а прийняття нас Господом, наше входження в Його сім’ю синів має на увазі подальше зростання в знанні в школі Христа. Такі милості й таке знання, вказує апостол, приносять відповідальність і роблять результати доленосними для вічного життя або вічної смерті. Його аргументи переконливо представлені в Посланні до Євреїв 6: 4-8 і 10: 26-31. Однак ми повинні пам’ятати, що увєргнути таких у Другу Смерть можуть не спокуси й слабкості, а лише навмисний, свідомий гріх проти світла і знання. Ті, які заблукали, отримують “різки” для виправлення і повернення, тоді як навмисне злі будуть зараховані до “нечестивих”, які, як каже Господь, будуть “знищені” в Другій Смерті.

ДОБРИЙ, КРАЩИЙ І НАЙКРАЩИЙ ВИБІР

У нашому тексті йдеться про вибір між двома добрими речами й мається на увазі, що ті, хто дійсно Господній, можуть обрати добре або краще. Тому думка нашого тексту, мабуть, особливо стосується всіх тих, хто щиро став Господнім народом. Марта обрала добру частку, вона дійсно “у ревності не лінувалася, духом палала, служила Господеві”, і в усьому цьому її поведінку, далеку від докору, ми впевнені, Господь високо оцінив. Протиставлення Господом двох сестер і Його особливе схвалення поведінки Марії, ймовірно, не проявилось б, якби Марта не нарікала на сестру, вважаючи її байдужою до гостинності дому.

Наш Господь, який цінував обох сестер, скористався нагодою, щоб показати Марті, що хоча її поведінка була гідною похвали і Він, безумовно, її цінував, все ж поведінку Марії він цінував більше. Марта так любила Господа, що хотіла зробити для Нього все. Марія теж любила Господа і те, що Господь любив і про що з радістю розмовляв, настільки, що не могла відмовитися від задоволення бути в Його товаристві і спілкуватися з Ним, як би їй не хотілося приєднатися до сестри в приготуванні вишуканої гостини на Його честь. Марія більше від Марти цінувала духовну їжу, яку Господь роздавав, про яку Він говорив Своїм учням, коли біля колодязя поблизу Самарії вони просили Його: “Учителю, їж”, а Він відповідав: “Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви”. “Пожива Моя – чинити волю Того, Хто послав Мене”, – знову сказав Він.

Для тих, хто вже обрав Господа, хто обрав милостиві обітниці, обрав праведність, і хто, обравши їх, відкинув гріх, сатану, світ і самолюбство, є урок в словах нашого Господа до Марти. Отже, обравши те, що є добрим з усякого погляду, ми повинні розуміти, що з погляду Господа є речі кращі, найкращі і добрі. Урок, очевидно, в тому, що хоча зусилля в служінні Господу в щоденних і духовних справах є правильною, похвальною річчю, яку Господь цінує, водночас є щось, що Господь може цінувати ще більше. Найбільше він цінує тих, хто голодний

і спрагнений праведності, хто “тодується Його словами”, хто “сидить біля Його ніг”, хто захоплюється Його славним планом і радіє сяйву його розгортання.

Крім важливості правильного вибору в усіх життєвих справах і усвідомлення того, що найменша помилка може вплинути на всі наступні справи в нашому житті, особливий урок, на якому ми хотіли б зробити наголос, полягає в тому, що хоча активність в служінні Господу є ознакою нашої любові до Нього, ще більша ознака нашої поваги проявляється в спілкуванні з Ним у молитві і вивченні Його Слова. Марія не проводила весь свій час біля ніг Господа, слухаючи Його, але коли їй випала така сприятлива нагода, вона не пройшла повз неї. Вона вибрала її, вона домоглася її, вона отримала з нею благословення і, безсумнівно, була краще підготовлена до подальших учинків.

Так повинно бути й з Господнім народом. Він не повинен думати, що час, витрачений на спілкування з Господом і вивчення Його Слова, витрачений даремно. Навпаки, він повинен усвідомлювати, що час, проведений біля ніг Учителя, вбираючи Його слово і Його дух, буде для нього підготовкою до випробувань служіння і до більш мудрої активності в цьому служінні, і що така поведінка отримає Його схвалення. Оберімо найкращу частку – ту, яка найбільш до вподоби нашому Господу.

2HG080

ЧОЛОВІК ГОРЯ Й БОЛЮ

*“Він – маловажений і в погорді у людей;
чоловік, зазнавши горя й болів”
(Ісаї 53: 3, Кул.)*

Доброта і біль не поєднуються природним чином у нашій свідомості. Не викликає в нас переконання і твердження: “Хто грішить, той страждатиме”. Ми не можемо припустити, що наш великий Творець і святі ангели небесного воїнства сумні, скорботні, зажурені. Навпаки, ми природно і цілком властиво пов’язуємо з небесною чистотою думку, що там немає ні ночі, ні хмар, ні тіней, ні болю, ні смутку, ні плачу,

ні смерті. І все ж, ті самі вірші Святого Письма, які запевняють нас, що наш Господь Ісус був святим, незлобимим, невинним, відлученим від грішників, показують нам Його як чоловіка горя, що зазнав болю. Чому так? Чому обставини в житті нашого Господа були іншими, ніж ми повинні були сподіватися у випадку Того, Хто був досконалий?

Святе Письмо виразно стверджує, що гріх є причиною всіх наших скорбот і лих. Послухаймо апостола: “Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом

смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Рим. 5: 12). Отже, наші скорботи – це частина покарання за гріх, прояви смертного вироку, що діє в нас як порушниках божественного Закону. Правда, цей вирок прийшов не безпосередньо на нас, а на наших перших батьків, але, успадкувавши від них усе, що вони могли нам дати, ми бачимо, що цей спадок – недосконалий стан, стан прокляття. “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. “Нема праведного ані одного”. Таким чином, ми легко пояснюємо наші смутки, наші болі, наші клопоти тим, що ми – грішники. Однак наше запитання полягає в тому, як і чому наш Відкупитель був чоловіком горя, що зазнав болю, адже Він не був грішником, не успадкував слабкості і недоліки, звичні для людської сім’ї, натомість Його життя було безпосередньо від Отця, перенесене з небесного стану?

ЧОГО ВІН ЗАЗНАВ І ЧОМУ?

Невеликі міркування показують, що наш Відкупитель, Який не відав гріха, Який досі знаходився з Отцем і святими на небесах, тепер, перенесений з небесного до земного стану, з небесного оточення в гріховне оточення занепамого людства, повинен був відчути морок і жахіття гріха та смерті набагато більше, ніж будь-хто з роду Адама, ніж будь-хто з тих, серед кого Він опинився. Вони народилися серед мороку гріха, серед слабкості і зіпсуття, що виникали з нього, а також пов’язаного з ним смутку і вмирання. Ніколи не знаючи інших умов, вони цілком звикли до цього оточення, як і людство сьогодні. Однак, попри твердження апостола, що “все створіння разом понині стогне і разом страждає у тяжких муках” (Хом.), багато хто з нашого роду не усвідомлює свого стану настільки, щоб стогнати про себе. Ослаблені фізично, морально і розумово, повільні і заціпенілі, люди не в змозі збагнути всієї глибини свого жалюгідного занепамого стану, і якоюсь мірою їхнє невігластво і заціпеніння дає їм задоволення. Говорячи ж про нашого Господа Ісуса, ми повинні розуміти, що для Нього було неможливо бути кимось іншим, як тільки чоловіком горя, що зазнав болю, пам’ятаючи, наскільки шляхетним, чистим, правдивим і люблячим було

Його серце, і як раптово Він потрапив у таке непривабливе оточення.

Наведемо ілюстрацію з власного досвіду. Нехай той, хто був вихований в умовах, суспільно і фізично сприятливих, з витонченими почуттями та естетичними смаками, відвідає язичницькі землі і стане свідком їхньої деградації, або ж відвідає нетрі своєї власної країни й стикнеться з тими, які деградували, є розбещеними, “опустилися”. У нього виникне відчуття надзвичайної огиди, а сцени, звуки й запахи викличуть нудоту в кожному значенні цього слова. І наскільки його серце ніжне і повне співчуття до інших, він відчуватиме смуток і біль до нещасних, – більше, ніж вони відчуватимуть самі. Привчені до такого оточення, [2HG189] вони поступово звиклися з ним і навіть навчилися отримувати певне задоволення від тих сцен і звуків, які так дратують і засмучують більш витончених людей. З цього погляду ми можемо бачити, що немає нічого дивного в тому, що наш Господь, Який звик попередньо до повноти радості, тепер, перенесений до людських умов, був чоловіком скорбот, який пізнав біль більше за інших.

НАШ БІЛЬ, НАШ НЕМОЧІ

Контекст підтверджує цю думку: “Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс”. Саме наш стан викликав у дорогого Відкупителя біль і смуток у доброзичливому співчутті; саме наш безпорадний і жалюгідний стан як засуджених грішників викликав у Нього сльози, бо “закапали сльози Ісусові”. У Святому Письмі немає ні слова про те, щоб Ісус сміявся. З Його погляду навколишні обставини були занадто серйозні. Людський рід був засуджений на смерть; його переслідували розумові, моральні та фізичні хвороби й зводили в могилу.

Цієї картини достатньо, щоб викликати загальне співчуття: рід, створений за образом і подобою Бога, у згоді з Його милосердним задумом дати мир, процвітання і вічне життя, дійшов до жалюгідного стану, який тепер оточував Спасителя. І хоча юдейський народ здобув велику перевагу, оскільки Божа прихильність проявлялася до нього через Закон, свідчення пророків і т. п., так що він знаходився на вищому моральному рівні від решти людства, проте Учителю здавалося жахливим, що навіть

серед тих, з ким Він був тісно пов'язаний, тепер, замість любові, жалю, співчуття, братської доброти, лагідності, терпеливості й усіх благодатей Духа, до яких Він звик, Він повинен був зустріти абсолютно протилежний дух – дух самолюбства, ненависті, гніву, злоби, чвар, ідолопоклонства імені, славі і багатству, майже повне засліплення до тієї любові і відданості Богу, яка повинна наповнювати усе їхнє серце, і до Золотого Правилу, яке повинно керувати їхньою взаємною поведінкою. Не дивно, що наш Відкупитель був чоловіком, що зазнав горя й болю – горя за нас і болю за наше становище.

“ПРАВЕДНИЙ ЗА НЕПРАВЕДНИХ”

Але якби Він просто горював за нас і відчував біль за наш жалюгідний стан, це дало б нам мало користі. Необхідно було щось більше, і це наш Господь зробив для нас. Адам отримав вирок, який у спадок розділили всі його нащадки. Це був вирок смерті (не вирок вічних мук), і він звучав так: “Ти напевно помреш”; “Бо ти порошок, і до пороху вернешся”; “Та душа, що грішить, вона помре”. А через те, що усі душі походять зі стегон батька Адама, то кожна душа людини знаходилася під цим вирокіом, оскільки була недосконала, неспроможна отримати похвалу від Бога. Спочатку потрібно було щось більше, ніж скорбота, біль і співчуття, і цю потрібну річ Господь зробив для нашого роду, тобто помер, як каже апостол: “Христос... був умер ради наших гріхів за Писанням”, а також: “Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних”. Це дійсно були горе, біль і співчуття, які прийняли найбільш практичну форму, коли Він платив викупну ціну за гріхи всього світу.

Ми не погоджуємося з тими, які вважають себе мудрішими від написаного, стверджуючи, що смерть Христа не була необхідною як умиловлення, як задоволення за наші гріхи. Ми не погоджуємося з думкою, що Бог не вимагав жертви. Все у Святому Письмі, а також всі факти історії показують, що без пролиття крові немає відпущення гріхів. Покарання за гріх – смерть, і становище світу було безнадійним, поки Відкупитель не зайняв місце першого злочинця, через якого весь рід потрапив під прокляття,

вирок смерті. Поки цей смертний вирок не був відшкодований Тим, Хто був святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників, не могло бути воскресіння з мертвих, не могло бути повернення з-під влади могили, влади шеолу, влади гадес. Поки початковий вирок залишався на людському роді, не могло бути мови про Тисячолітній вік, про “часи реституції”.

“КУПЛЕНІ ДОРОГОЦІННОЮ КРОВ'Ю”

Відповідно до цього Святе Письмо скрізь підтримує думку, що наш рід був куплений Відкупителем, що ми куплені ціною, дорогоцінною кров'ю Христа (викуплені від вироку справедливості), і ціна жертви нашого Господа сплачена справедливості на підставі божественного плану, в якому проявилися любов і справедливість Бога. У цьому вся суть Євангелія – що Ісус помер, що є прощення “заслугою Його жертви”, що божественна справедливість може обминути гріхи й недосконалість нашого роду, і ті, хто одного разу були засуджені на смерть, можуть мати можливість досягти вічного життя через Того, Хто полюбив нас і купив Своєю дорогоцінною кров'ю.

Кожен, хто чує це послання, має можливість прийняти Життєдавця і стати Його послідовником. Правда, зараз мало хто чує цю радісну вістку виразно і чітко, але є впевненість, що свого часу всі засліплені очі розплющаться, усі глухі вуха відчиняться і всі дізнаються про Божу милість, [2HG190] доброту, любов і забезпечення. Саме з урахуванням кінцевих результатів цієї великої викупної праці ангел говорив при народженні нашого Відкупителя: “Бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні... народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь”.

ВИЗВОЛЕННЯ ВІДКЛАДАЄТЬСЯ

Виникає розсудливе запитання: чому прокляття смерті не було зняте з людства, якщо відомо, що Ісус заплатив викупну ціну – відкупив нас жертвою Своєю життя? Відповідаємо, що Божі дороги вищі від людських доріг, а Божі плани вищі від людських планів. Бог задумав вище, величніше і повніше спасіння, ніж людина коли-небудь мріяла. Він пропонує спасіння до кінця усім, хто прийде до Отця через Ісуса.

Праця спасіння ділиться на дві великі частини, одна з яких вже діє, а інша почнеться там, де закінчиться нинішня. Перша частина божественного плану спасіння стосується Церкви, “Малої Черідки”, і дому віри. Ті й інші відрізняються й відокремлені від усього світу, який зараз не береться особливо до уваги. Зараз проголошується послання про Божу справедливість, про занепалий стан людини та про засіб, даний в Ісусі, щоб тих, хто має вуха, щоб слухати, можна було привабити, і щоб вони отримали благословення. Це благословення, яке є від віри, не може досягти всіх тепер, та й божественний план не передбачає, щоб воно досягло всіх у цей час. Воно призначене тільки для обрання з народів людей для Його імені – “Малої Черідки” (Дії 15: 14; Лк. 12: 32).

Благословення негайно приходять до тих, хто тепер чує і бачить хоч трохи, якщо вони слухняні, і ми цілком слушно кажемо про них як про спасених з того часу, як вони приймають Господа і посвячують Йому своє серце. Але коли ми висловлюємося, що вони спасенні, ми говоримо, виходячи з віри в Божу обітницю, говоримо про “Господа і Спасителя Ісуса Христа”. Ми говоримо, що ми спасенні в тому значенні, що гріх більше не владний над нами. Ми говоримо, що ми спасенні від смерті, тому що віримо Богу щодо воскресіння мертвих. Проте дійсне спасіння має прийти для Церкви й дому віри в другому приході Господа. Апостол каже, що “надією бо ми спаслися” – не спаслися насправді і не спасемося, поки наша зміна у воскресінні не буде повною, поки вона не завершить те, передсмак чого ми вже маємо в наших серцях завдяки вірі.

МИ ПОДІЛЯЄМО ЙОГО СМУТКИ І БОЛІ

Ті, які зараз отримують спасіння в значенні прийняття святого Духа, святого розуму Господа, в такий спосіб підіймаються до нових висот і покликані дивитися на речі з тієї ж точки зору, з якої дивився на них Ісус. Ці учні Ісуса отримують можливість стати на Його точку зору, дивлячись на гріх, на занепалий стан світу в цілому, на його підлість, егоїзм, і їх значною мірою охоплюють ті самі почуття, які наповнювали серце нашого

Учителя. Відповідно, вони починають більш глибоко відчувати смуток світу і його біль.

Не подумайте, що вони здатні так само глибоко сприймати ці речі, як Учитель, але наскільки вони мають Його розум, Його вдачу, Його дух, настільки вони дивляться на речі з Його погляду. Він каже нам: “Тіштесь з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче”. Також Він каже: “Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені”; “Поправді, поправді кажу вам, що ви будете плакати та голосити, а світ буде радіти. Сумувати ви будете, але сум ваш обернеться в радість” (Мт. 5: 4; Ів. 16: 20; Рим. 12: 15).

“РАДІСТЬ НА РАНОК”

Пророк сказав: “Буває увечорі плач, а радість на ранок”, – на ранок воскресіння, на ранок Божої милості, на ранок зняття прокляття, на ранок саява Сонця Праведності, щоб благословити світ і зцілити його гріховну хворобу, розсіяти його смертельні умови для всіх, хто прийме божественні милості, даровані дармо. Це також буде час особливої радості і веселоців для Церкви, дому віри. Тоді ми ввійдемо в радість нашого Господа в найповнішому значенні, у справжні радість, у вічні радість, у радість й веселоці, викликані славними умовами, які ми тоді здобудемо, і нам належатимуть славні привілеї благословляти світ людства. А поки що є радість віри, надії і довіри, яка не осоромлює, тому що Божа любов розлилася в наших серцях.

ДВА ПОГЛЯДИ – СМУТОК І РАДІСТЬ

Було б помилкою з нашого боку вважати, що у нашого дорогого Відкупителя не було радощів, і такою ж помилкою було б вважати, що у Його послідовників також немає радощів. Ми стверджуємо зворотне, що вони мають справжні радощі, які світ не може оцінити. Про Учителя читаємо: “Того часу Ісус звеселився був Духом святим”. З погляду плоті Він знаходився в дуже несприятливому і некомфортному оточенні, але з погляду Його розуму, Його серця, Він був у дуже сприятливому стані. Він насолоджувався виконанням волі Отця, Він мав радість від усвідомлення того, що здійснення божественного плану не тільки виконає [2HG191] величну божественну волю, а й принесе благословення всім поколінням землі і одночасно принесе Його

власне прославлення з Отцем і славу, більшу, ніж та, яку Він мав з Ним, поки світ не постав.

Наш Учитель, звертаючись до всіх нас, Його учнів, запевняє, що наш привілей – не тільки збагнути Його смуток і біль, але й усім серцем сприйняти Його радощі, Його веселощі – вірою усвідомити перемогу, яка була дарована Йому і яку, як Він стверджує, всі Його послідовники розділять з Ним. Навіть якщо нам випала честь страждати за праведність, за послух Господу, ми й далі можемо спиратися на запевнення: “Сум ваш обернеться в радість ; “Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість”. У згоді з цим ми знаходимо в Писанні свідчення, що послідовники Ісуса завжди раділи, у всьому віддаючи подяку.

Навіть у випробуваннях, труднощах і гоніннях, у темниці, з закривавленими від побоїв спинами апостоли могли співати на славу Богу і дякувати за привілей бути разом з Христом у стражданнях теперішнього часу, у сподіванні мати радість з Ним у майбутній славі. Таку радість світ не може ні дати, ні забрати. Такі радощі не для тих, хто має усілякі земні радощі в цей час, а радше для тих, хто за вірність принципам праведності, Слову Господнього свідчення є якоюсь мірою в зневазі у людей, хто піддається висміюванню, кого світ не знає, як не знав їхнього Учителя, тому що світ все ще засліплений до свого занепаłego стану, до свого відчуження від Бога і праведності, оскільки очі його розуміння ще не розплющилися, щоб глянути на свій справжній стан, на свої потреби, а також на божественне забезпечення для нього.

ВІН ПОГОРДЖЕНИЙ БУВ, ЙОГО ЛЮДИ ПОКИНУЛИ

Декому може здатися, що Ісус більше не погорджений, що люди Його не покинули, що Його послідовниками більше не погорджують, що їх не покидають. Як це так? Невже все так змінилося? Невже слова Господа перестали бути правдивими? “Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить”; “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”. Хіба світ перестав погорджувати Ісусом і відкидати Його, а також Його послідовників?

Ми відповідаємо, що під час першого приходу народ казав: “Чоловік ще ніколи так не

промовляв, як Оцей Чоловік”. Вони не погорджували Його посланням в кожній подробиці. Пам’ятаємо, що великі натовпи йшли за Ним, тому що бачили чудеса, які Він робив, тому що їли хліб і рибу, яку Він їм давав.

Сьогодні теж багато хто йде слідом за Господом як Його учні, але мало є тих, хто готовий взяти свій хрест і йти за Ним. Є натовпи готових заявити, що Нагірна проповідь уособлює найвищі ідеали, коли-небудь представлені людству, але дуже мало є тих, хто, звеличуючи ідеали Нагірної проповіді, визнають себе послідовниками Агнця або зізнаються, що вони живуть або намагаються жити в міру своїх можливостей у згоді зі святими заповідями, які вони якоюсь мірою схвалюють.

Є багато людей, які приймають хліб і рибу цивілізації і розуміють, що Ім’я Ісуса якимось чином пов’язане з багатьма благословеннями, спільними сьогодні для цивілізованих народів. Проте вони далекі від того, щоб бути послідовниками лагідного і смиренного Ісуса. Натовпи, які слідували за Ісусом і вигукували “Осанна!”, тим самим даючи свідчення благодатним словам, що виходили з Його вуст, йшли за Ним, як Він сказав, задля хліба і риби, але вони кудись поділися, коли первосвященик, книжники й фарисеї, ведені задрістю, шукали життя Господа. Так і сьогодні люди, які високо цінують деякі вчення Ісуса, не будуть перейматися тим, що доктори богослов’я, первосвященики, книжники й фарисеї будуть з якихось політичних мотивів прагнути придушити тих, хто найбільш віддано намагається ходити в згоді з ученнями Учителя.

“НЕ ХОЧЕМО, ЩОБ ВІН БУВ НАД НАМИ ЦАРЕМ”

Юдеї були готові визнати, що вчення нашого Учителя з усякого погляду були величними, але вони самі не хотіли знайти під такими обмеженнями – не хотіли, щоб Він був їхнім Учителем, їхнім царем, їхнім законодавцем. “Не хочемо, щоб Він був над нами царем”, – змальовує Господь їхнє ставлення, і в цьому світ відрізняється від справжніх послідовників Ісуса, які так прагнуть, щоб Христос був їхнім Царем, щоб Його воля виконувалася в їхніх серцях, щоб вони могли з кожним днем подобатися Йому щораз більше. Вони “Його волю

чинити... хочуть". Не так поводить ся світ і номінальні християни, які схвалюють деякі з чудових висловів Господа. Вони не цінують Його як правителя і вважають за краще тримати кермо влади над своїми серцями у власних руках, воліють свій план замість Його плану навіть щодо встановлення Його Царства і способу, яким світ отримає благословення. У них свої плани, свої схеми. Їхня молитва звучить так: "Нехай буде наша воля на землі, а Твоя, Господи, на небесах".

Справжні учні Ісуса приймають Його волю, Його план і моляться: "Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі". Дуже скоро молитви цього класу отримують відповідь: дуже скоро вони разом з Христом як Його прославлена Церква будуть разом у Його Царстві, будуть сидіти на Його троні, змінені силою воскресіння до слави, честі й безсмертя божественної [2HG192] природи, і будуть пов'язані з Ісусом в управлінні та благословенні всіх племен землі, куплених Його дорогоцінною кров'ю.

Тоді настане час їхнього особливого тріумфу, і, дяка Богу, це не означатиме постійного часу смутку, мук і тортур для всього світу. Святе Письмо, однак, говорить нам про те, що світ у цей час настільки не в ладах з Господом, що для належного запровадження тисячолітнього

Царства буде потрібний великий час утиску, щоб леміш утиску глибоко пройшовся по душах людства, щоб залежала земля була розорана і підготовлена для доброї вістки спасіння, яку Господь і Його прославлена в той час Церква донесуть до кожного створіння. Можемо дякувати Богові за те, що у Своїй мудрості й любові Він не позбавить світ тих труднощів, які будуть корисні для нього, і що Він обіцяв, що коли Господні суди будуть на землі, мешканці світу будуть вчитися праведності.

Тим часом нехай ті з нас, хто скуштував, що добрий Господь, Хто обіцяв на основі Угоди бути Його послідовниками, подбають про те, щоб не відмовлятися від участі в стражданнях Христа, щоб ми могли бути гідними частки в прийдешній славі. Страждання тривають тільки до завершення Євангельського віку. Слава прийде відразу після цього – слава і благословення для вірних і можливості благословити все людство. Давайте ж не тільки цінувати страждання нашого Спасителя, а й стежити за тим, щоб Він не був зневажений і відкинутий нами як Цар, як Владика наших сердець, – щоб, навпаки, ми долучали наші душі і всі сили до того, щоб славити, оспівувати й звеличувати Його ім'я і звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до Свого дивного світла.

2HG188

ЦЕРКВА, ЗБУДОВАНА НА СКЕЛІ

*"На скелі цій побудую Я Церкву Мою,
і ворота пекла не подолають її"
(Матвія 16: 18, Дерк.)*

Яку настанову ми можемо взяти з цих слів нашого божественного Учителя? Як добре було б для всіх Його послідовників протягом усього Євангельського віку більше уваги приділяти натхненним висловам Учителя і Його апостолів, керованих небесами, і менше спекуляціям людей, якими б благими намірами вони не керувалися і якими б мудрими не були в земній ученості.

Як "перекази старших" спантеличили юдеїв і зробили Боже Слово недійсним, що завадило багатьом прийняти нашого Господа під час Його

першого приходу, так традиції древніх, що дійшли до нас через віровчення, сформульовані під час і після Середньовіччя, затуманили розум багатьох духовних ізраїльтян, які сьогодні знаходяться в набагато більшому рабстві цих традицій, ніж вони самі здогадуються. Давайте ж, дорогі брати й сестри, у міру того як наші очі все ширше відкриваються на факти, будемо ще більш пильними, щоб міцно триматися дорогоцінного Слова й відкидати будь-що і все, для чого ми не можемо знайти підтвердження в натхненних записах. Нехай Господь благословить наше вивчення цього тексту, щоб наш розум прояснився, щоб наша віра очистилася,

щоб усе наше життя стало світлішим, а наш шлях до небесного міста ставав щораз більш сприятливим!

ТІЛЬКИ ОДНА ПРАВДИВА ЦЕРКВА

Перша думка, яка вражає при читанні цього тексту, полягає в тому, що існує тільки одна Церква, побудована нашим Господом, “Моя Церква” – тільки одна Церква, яку слід визнавати Його Церквою. У всьому християнстві ми бачимо багато церков з багатьма назвами. Деякі з них засновані недавно, інші – в далекому минулому, в одних одна надія, в інших – інша, в одних – одне хрищення, в інших – інше, в одних – одна віра, в інших – інша, в одних – одна організація, в інших – інша. Не вистачить часу, щоб простежити історію цих різних організацій церков. Ми можемо лише коротко викласти суть справи наступним чином:

(1) Від самого початку була Церква, яку заснував Господь в особі дванадцяти апостолів і близько п’ятисот братів, які увірували в Нього, прийняли Його месіанство і стали Його учнями під час Його служіння. Про них Він молився Отцеві в ніч, коли був виданий: “Я благаю за них; Я не благаю за світ, але за тих, кого Ти дав Мені... Нехай будуть усі єдино: як Ти, Отче, в Мені, і Я в Тобі... Щоб світ [2HG193] увірував [остаточно], що Ти послав Мене... Не за них тільки благаю, але й за віруючих у Мене через слово їхнє” (Дерк.). Ця правдива Церква була офіційно визнана Отцем у П’ятидесятницю і робила поступ у своїй призначеній справі пошуку і будівництва у святій вірі тих, хто мав вуха, щоб чути, і серця, щоб прийняти звістку, що Ісус був Помазаником, Який помер за наші гріхи й остаточно визволить усіх, хто прийме цю милість.

ПРОВІЩЕНЕ ЗМІШАННЯ – “ВАВИЛОН”

(2) Як провістив наш Господь у притчі про пшеницю і кукіль, минуло небагато часу, відколи апостоли заснули смертю, як великий противник, сатана, запровадив жахливі помилки в ім’я Христа, посіявши таким чином кукіль серед “пшениці”. Історія показує, що помилки, які породжують кукіль, почали процвітати в Церкві Господа і під Його знаменом на початку другого століття, і, як передбачало Святе Письмо, клас

куколю множився, поки фактично не заглушив пшеницю.

Тим часом поступово виникла організація, яка, хоча і претендувала на те, щоб бути Христовою, насправді була організацією людей за іншими принципами, ніж ті, які були закладені Учителем, і була пов’язана (організована) не узами любові – єднання з Головою, – а віровченнями, символами віри, формами й церемоніями, дуже відмінними від тієї простоти, яку встановили Господь і апостоли, Його представники. Ця організація заснувала свій центр у Римі і поступово збільшила владу і вплив чесними й нечесними методами, поки не здобула такий авторитет і перевагу, що ті, хто дотримувався простоти віри й практики, викладеної Господом і апостолами, поступово зникли з поля зору. Якщо ж їх все-таки помічали, то називали єретиками й переслідували.

Такий стан речей переважав протягом чотирнадцяти століть. Увесь цей час, як ми віримо, то тут, то там з’являлися поодинокі особи, “Мала Черідка”, які міцно трималися вірного Слова і не визнавали жодної іншої організації, окрім тієї, яку встановив Сам Господь, – організації, в якій кожен член з’єднаний з Господом у вірі, у любові, у посвяченні, і, відповідно, з’єднаний один з одним. Але ці нечисленні особи були настільки незначні в очах світу і в очах великої людської системи, яка затьмарювала все, що про них, можна сказати, не було жодних історичних згадок за всі ці століття. Щобільше, такого роду історії християн не існує досі.

(3) У шістнадцятому столітті почалася релігійна Реформація, яка діяла вже деякий час. Вона мала своїх прихильників у всіх частинах цивілізованого світу, але в той час її головними провідниками були Лютер і його соратники в Німеччині, Цвінглі і його однодумці в Швейцарії, а також інші того ж духа в інших частинах, особливо в Англії і Шотландії. Реформація, розпочата таким чином, була спробою повернутися до простоти ранньої Церкви – Церкви Христа, Церкви, заснованої на скелі, як сказано в нашому тексті.

Результат цього реформаторського руху ми бачимо в п’ятистах і більше різних конфесіях християнства.

ПОСТУПОВА СЕКТАНТСЬКА РЕФОРМАЦІЯ

Мотивом організації кожної з цих систем, безсумнівно, було прагнення повернутися до початкових принципів ранньої Церкви, заснованої нашим Господом. Але, на жаль, через людські слабкості, упередження, невігластво і забобони в кожному випадку, здається, був узятий певний фрагмент істини й об'єднаний зі старими помилками Середньовіччя, ставши приводом для нової назви і нової організації, створеної не за первинним зразком, а, скоріше, згідно з формою, стилем, узами й т. п. римо-католицької “матері”.

Розглядаючи таким чином факти, ми не нехтуємо благими намірами організаторів цих різних сект і груп. Навпаки, ми вважаємо, що вони були тою чи іншою мірою введені в оману й ошукані великим противником і шахраєм, сатаною. Ми віддаємо їм належне за значний ступінь чесності, але віримо, що багато спільного з усіма цими організаціями мали мирські люди з мирськими мотивами, “кукіль”. Ми лише хочемо звернути увагу на те, що жодна з цих рукотворних інституцій не може претендувати на те, щоб бути Церквою, яку Господь у нашому тексті назвав “Моя Церква”. Справді, наскільки нам відомо, зараз лише деякі з них заявляють про це, хоча був час, коли практично кожна з них стверджувала, що вона – єдина правдива Церква. Тепер вони визнають, що жодна з цих організацій не була заснована Господом, і мало хто в будь-якій конфесії оскаржує наше твердження, що їхнє членство в земних сектах і конфесіях не приносить їм прихильності Господа, оскільки вони є організаціями, які Господь не створював і не санкціонував, і що єдина надія будь-якої людини полягає в життєвому, особистому єднанні з Христом і усіма, хто Його, незалежно від усіх цих людських організацій, добрих чи поганих, і поза ними.

Отже, бачимо, що Церква, яку організував Христос, існувала протягом усіх століть – складалася з усіх тих осіб, які знаходилися всередині й за межами створених людиною церков, сект, груп, і тільки вони взагалі становили одну-єдину Церкву [2HG194] Господа Ісуса Христа. Багато хто, побачивши цю річ ясно і чітко, будуть

готові виконати наказ Господа відокремитися від усіх людських інституцій, які Господь називає Вавилоном: “Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його” (помилкових доктрин і ворожого ставлення до тих, хто зараз прагне підняти прапор, який водрузили наш Господь і апостоли) (Об. 18: 4).

СПРАВЖНЯ СКЕЛЬНА ОСНОВА

На якій скелі наш Господь збирався побудувати Свою Церкву? Наші римо-католицькі друзі цитують цей уривок із запалом і жаром і хваляться тим, що апостол Петро був тією скелею, і що вони зробили його першим Папою своєї Церкви через багато років після його смерті, і на підставі того, що вони це зробили, вони стверджують, що вони – єдина церква на істинній основі, Петрі.

Ми змушені не погодитися з цією думкою як з необґрунтованою і небіблійною. Ми вже показали, що організація, віровчення, обряди тощо церкви Риму повністю відрізняються від тих, які були встановлені нашим Господом і Його апостолами, і як вони викладені в Новому Завіті. Порівняйте ті й інші. Ми уважно вивчаємо наш текст і його контекст, щоб з'ясувати, за яких обставин наш Господь використав ці слова і яку скелю Він мав на увазі. Контекст показує, що коли народ почав обговорювати особистість нашого Господа – хто Він такий, наш Господь скористався нагодою, щоб запитати апостолів, що вони чули з цього приводу. Потім Він запитав про їхню думку: “А ви за кого Мене [Сина Людського] маєте?”. Симон Петро відповів і сказав: “Ти – Христос [Месія], Син Бога Живого”. Саме цей великий факт наш Господь оголосив істиною, на якій буде побудована Його Церква. Так і сьогодні: кожен правдивий член Церкви, побудованої на цій правдивій основі, спирається у своїй вірі не на Петра, не на людську церковну організацію, а на велику істину, що Ісус був Божим Сином і довгообіцям Месією, Чия місія полягала в тому, щоб у Божий час благословити весь світ, знищивши гріх і покарання за гріх – смерть, а також знищивши всіх, хто після повної можливості продовжуватиме грішити навмисно.

Наші друзі-романісти потрапили в оману, вважаючи, що Петро був скелею, тому що саме

він озвучив цю велику істину про месіанство Христа, і наш Господь пов'язав його ім'я Петро (грец. Petros, що означає "шматок скелі") з цією великою скельною істиною, яку він висловив. Слово "скеля" в нашому тексті в грецькій мові звучить як "petra" і означає масивну скелю. Таким чином, ми бачимо, що наш Господь оголосив Петра одним з великих каменів, живих каменів, який разом з іншими буде будуватися на цій великій фундаментальній правді, яку Петро висловив через божественне натхнення. Те, що апостол Петро мав саме таку думку, цілком очевидно, оскільки у своєму Посланні він говорить про правдивих Божих дітей як про живе каміння для Божого храму, побудоване на Христі як великій основі (1 Петр. 2: 4-5).

РОЗГЛЯД ОСНОВ

Якщо ми розглянемо цю скелю-істину, на якій повинна бути побудована правдива Церква, то побачимо, що переважна більшість буде тільки частково на ній і частково на піщаній основі людських теорій. Усі дійсно посвячені Господу повинні прагнути будувати свою віру на усій важливості цієї великої фундаментальної істини, яку так високо цінував наш Господь. На жаль, слово Христос загально втратило своє справжнє значення. Воно є грецьким еквівалентом єврейського слова Месія, але думка про Месію багатьма втрачена. Під думкою про Месію ми маємо на увазі думку, яку Бог століттями прищеплював в розум юдеїв про великого Визволителя їхнього роду і світу людства. Цієї думки трималися апостоли, й вона змусила їх визнати Ісуса не тільки Відкупителем світу, а й тим, Хто свого часу, обравши Свою Церкву, побудувавши її на цій фундаментальній істині, прийде вдруге і встановить у світі панування праведності, а Сам буде великим духовним, невидимим Царем, всесильним у підкоренні гріха і всякого зла, а також всесильним у благословенні і піднесенні всіх, хто звернеться від гріха до Бога.

Ця думка про месіанство пронизує всі праці всіх апостолів, як, наприклад, висловлювання Петра після благословення П'ятидесятниці: "Щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього, і щоб послав заповідженого вам Ісуса Христа [Месію в Його другому приході],

що Його небо мусить прийняти [утримати] аж до часу відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх" (Дії. 3: 19-23).

Той, хто хоче, щоб його віра була належно збудована на основі, яку Господь назвав правдивою, повинен подбати про те, щоб це висловлювання про месіанство нашого Господа зайняло важливе місце в його вірі, його надії, його прагненнях, його радості в Правді. Інша частина цієї істини-скелі полягає в тому, що Ісус є Сином Живого Бога. Багато хто з кафедр християнства поступово, крадькома вселяє своїм слухачам думку про те, що Ісус був простою людиною, що Він не був "відлучений від грішників" (Євр. 7: 26), що в Нього не було долюдського існування, що Він не зійшов згори. Таке вчення не має основи, і всі, хто прислухається до нього, [2HG195] будують на піску й, у результаті, обов'язково зазнають втрат.

Не поступаючись нікому в нашій пошані до великої викупної жертви, яку наш Господь дав за гріхи всього світу, і в нашому захопленні благородством характеру, яке спонукало Його залишити небесні подвір'я і стати людиною, щоб викупити нас від покарання за гріх Адама, а також високо цінуючи Його наступне воскресіння до слави, честі і божественної природи, ми, однак, повинні засуджувати тих, хто помилково навчає, всупереч Писанню, що Він одночасно був небесним Отцем і Божим Сином (що обидва Вони були однією особою), що Він послав Сам Себе, що коли Він помер, то це була смерть Єгови, що Його смерть або була удаванням і простим обманом або на якийсь час залишила Всесвіт без Бога.

Такі абсурдні твердження дійшли до нас із Середньовіччя і не знаходять жодного підтвердження в словах Господа й апостолів. Деякі помилково вважають, що таким чином вони додають честі нашому божественному Учителю, стверджуючи, що він був Єговою, на певний час переодягненим у плоть. Але замість того щоб додати честі, ці дорогі друзі ненавмисно безчестять Учителя і дискредитують Його Слово. Він Сам сказав: "Твою волю чинити, Мій Боже, Я хочу", не Своєю власну. Це Він молився Отцеві, причому без обману

і шахрайства. Це Він молився Отцеві у Свою передсмертну годину. Це Він після Свого воскресіння сказав Марії: “Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого”. Той, хто протистоїть Господу в цих питаннях і вважає, що знає більше, ніж Він, по суті не стоїть на скельній основі, яку Він заклав і яка ясно визнає Його Сином живого Бога. Кожен, хто залишає цю основу, повинен повернутися до неї, інакше він неодмінно зазнає втрат тією мірою, якою нехтує словом Учителя.

Апостоли не суперечили Господу і не говорили, що Він – Отець або що він рівний Отцю. Найвище вираження їхньої поваги міститься в наступних словах: “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно небесних і земних”, “щоб усі шанували й Сина, як шанують Отця”.

Жодна ненатхненна людина не має права додавати щось до натхнених висловів Божого Слова, і ніхто не повинен мати зухвалість робити це. Апостол Павло ясно висловлює свою думку з цього приводу, кажучи: “Та для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе, ми ж для Нього, і один Господь Ісус Христос, що все сталося Ним, і ми Ним” (1 Кор. 8: 6). У майбутньому ми зможемо розглянути цю тему більш детально, та оскільки вона є частиною скельної основи з нашого тексту, ми приділяємо їй багато уваги тут.

ВОРОТА ПЕКЛА НЕ ЗДОЛАЮТЬ

Слова Господа в нашому тексті, що ворота пекла не здолають Його Церкву, здається, зрозумілі більшості християн. Усі освічені служителі розуміють їх, але вони, здається, не бажають говорити про своє розуміння людям, що впливає, мабуть, зі страху, що таким чином люди отримають більш ясне знання про істинне значення грецького слова “hades”, перекладеного як “пекло” в цьому уривку та в інших місцях. Звичайний розум, поневолений помилковою доктриною вічних мук, що дійшла до нас пекучою та димуною з темних віків, малює на основі слів нашого тексту картину, дуже і дуже далеку від їхнього справжнього значення.

Помилковий погляд бачить розпечені і палаючі ворота, які прагнуть замкнути Церкву

разом з усім світом у пеклі полум’я і тортур під контролем бісів. Для тих, хто дотримується такого погляду, слова Господа означають, що Він використовує Свою силу, щоб тих, хто дійсно Його, не спіткала жахлива доля, яка чекає решту людського роду. Що може бути більш далеким від істини, ніж ця картина, яка вимальовується в пересічному розумі через невігластво, фальшиве вчення або через відсутність будь-якого вчення на цю тему?

Як тільки світло Правди осяває наш розум, ми дізнаємося про справжнє значення грецького слова “hades” у Новому Завіті і “sheol” у Старому Завіті, яке використовується для перекладу. Якби час дозволив, дорогі друзі, ми могли б навести достатньо доказів з десятків текстів, що ці слова, використані в Писанні, не містять нічого про тортури, вогонь або щось подібне. Еквівалент “hades” означає просто могилу, стан смерті, і майже сімдесят разів це слово перекладається як “гріб”, тому часто там, де в тексті наводиться слово “пекло”, хтось, бажаючи допомогти читачеві, вказав у примітках справжнє значення – “гріб”.

Згідно з Писанням, все людство сходить до шеолу, гадес, могили, стану смерті. Сам наш Господь був мертвий, знаходився в гадес, могилі, протягом частини трьох днів, і встав з мертвих, встав з гадес. Апостол Павло у своєму листі до Коринтян описує спершу звільнення Церкви від влади гадес, від смерті, як перше воскресіння до слави, честі та безсмертя (1 Кор. 15: 42-46), а потім показує (вірш 55) остаточне звільнення решти людства, яке прийде до згоди з Господом, і при цьому [2HG196] цитує з пророка Осії (13: 14) вигук перемоги над смертю, який має пролунати в той час: “Смерте! Де твоє жало? Шеоле [гадес]! де твоя перемога?”. Апостол додає: “Дяка Богові, що дарував нам перемогу Господом нашим Ісусом Христом”. Він здобув перемогу у Своему випадку, підкорившись тому, що вистраждав, і віддаючи Своє життя як вблагання за гріхи всього світу. Коли Він піднявся на висоту, то застосував заслуги Своєї перемоги за Свою Церкву, яку вважає “членами Свого Тіла”. Вони, своєю чергою, запрошені брати участь з Ним у перемозі над гріхом і смертю, віддаючи своє життя, йдучи Його слідами самопожертви.

Перемога Господа, застосована за Церкву, принесе звільнення кожному її члену від влади гадес, гробу. Ворота гадес не здолають Церкву. Саме гріх накликав на людство покарання смертю (“Та душа, що грішить, вона помре”), але через Христа віруючі є виправдані від гріха. І коли вся Церква буде завершена в кінці цього віку, сила Господа буде залучена, і кожен член Його Церкви вийде з воріт смерті.

Протягом вісімнадцяти століть і навіть більше ворота смерті, влада могили, брали гору над Церквою Господа. Як і решта світу, вони занурилися в смерть, та коли настане відповідний час, кожен член Його Церкви буде звільнений від гадес, гробу, через воскресіння. Саме це мав на увазі наш Господь у Своєму останньому посланні до Церкви, кажучи: “І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду [гробу]!” Ключ – символ сили, влади, здатності відчинити гріб.

Так само воскресіння нашого Господа було пророчо і символічно представлено як відкриття засувів могили – шеолу. Всі, що належать до Господньої правдивої Церкви через віру і посвячення – чи вони знаходяться в рукотворних церквах чи ні, чи вони підкорилися наказу Господа “вийти з нього” чи ні, – можуть радіти запевненню Господа, що ворота, засуви могили не здолають їх, що свого часу кожен справжній віруючий буде повністю звільнений з рабства не тільки смерті, але й гріха.

Ще одна частина нашої славної надії, викладеної у Святому Письмі (якщо ми правильно розуміємо його) полягає в тому, що працею наступного віку буде звільнення всіх в’язнів з цієї великої в’язниці смерті – шеолу, гадес, могили; що Церква буде зайнята з нашим Господом у цій великій праці, остаточній перемозі над смертю, яка почалася з воскресіння нашого Господа і досягне ще більшого розвитку у воскресінні Церкви, яка є Його Тілом, у воскресінні праведних. Вона отримає ще більший розвиток у піднятті до життя і повному звільненні від усякого залишку смерті і гріха всіх тих, хто під час Тисячолітнього віку, прийшовши до пізнання Господа, прийде також до згоди з Його розумними й справедливими вимогами й отримає в його кінці благословення вічного життя. Усі інші будуть віддані смерті, Другій Смерті, від якої не буде ні відкуплення, ні визволення, ні воскресіння.

Дорогі друзі, цінуймо цю велику основу віри, яку заклав для нас Господь, і будуймо на ній, слухняно дотримуючись букви й духа Його Слова, незалежно від людських традицій, щоб мати особливе благословення, яке Йому угодно дати тим, кого Він визнає Своїми вірними послідовниками – хто буде слухати Його голос і прислухатися до нього, а не до голосу чужих.

2HG192

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.